ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 232 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Δισώπου*, (συνέχεια).— *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου* : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΛΖ'

ΠΩΣ Ο ΙΑΣΠΙΝΟΣ ΗΛΙΕΥΣΕΝ ΕΝΑ ΚΥΠΡΙΝΟΝ

Ὁ Λουβοὰ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του ἐνωρίς· δὲν ἦτο πολὺ ηὐχαριστημένος ἐκ τοῦ ἔργου του κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀφοῦ κατεβρόχθισεν ὡς Μινώταυρος τὴν τροφὴν τοῦ τεραστίου ἐκείνου σωροῦ τῆς ἐργασίας, ἣν οἱ ταχυδρόμοι του ἐκόμιζον δὶς τῆς ἡμέρας, ἀφοῦ ἔλαβε τὰς ἐκθέσεις πάντων τῶν ἀξιωματικῶν του, τέλος, ἀφοῦ τὸ ἐπὶ τοῦ γραφείου του κείμενον ὄρος τῶν ἐγγράφων, τῶν ἐκθέσεων, τῶν λογαριασμῶν, ἐγέννησεν ἕτερον σωρὸν σημειώσεων, λογαριασμῶν καὶ ἐγγράφων, προϊόντων πάντων τῆς γραφίδος του, ὁ Λουβοὰ ἐκύτταξε τὸ ὡρολόγιόν του. Ἦτο ἡ τετάρτη πρωϊνὴ ὥρα καὶ δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ κατακλιθῇ.

Ἔπεμψε τοὺς ἀγγελιαφόρους του, ἔκλεισε τὰ ἔγγραφά του, στηρίζων δ' ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τῆς ἕδρας του τὴν φλέγουσαν κεφαλήν του, ἣν ἡ ἐργασία εἶχε καταστήσει γόνιμον ἀντὶ νὰ ἐξαντλήσῃ, ἔμεινε ρεμβάζων.

Ἕνεκα τίνος ἆρά γε παραδόξου εἰμαρμένης πᾶν ὅ,τι ἐπεχείρει κατὰ τῆς κυρίας Μαιντενὼν ἀπέβαινε κατ' αὐτοῦ; Μήπως προήρχετο τὸ τοιοῦτο ἐκ τῆς μεγαλοψυχίας τῆς γυναικὸς ἐκείνης; Ὄχι, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἦτο μεγαλοψυής. Μήπως προήρχετο ἐκ τοῦ μίσους, ὅπερ ἐκείνη ἔτρεφε κατ' αὐτοῦ; Ὄχι, διότι τὸ ἰδικόν του μῖσος κατ' αὐτῆς ἦτο σφοδρότερον.

Βεβαίως ἡ μαρκησία εἶχε στιβαρὰ ἐρείσματα· ἀλλὰ καὶ ὁ Λουβοὰ εἶχεν ἐρείσματα στερεώτερα. Ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ τέλος ἐνέδιδε πάντοτε εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κυρίας Μαιντενών· ἀλλ' ὅτε ὁ Λουβοὰ ἤθελέ τι μὲ τὰ σωστά του, ὁ βασιλεὺς οὐδέποτε ἀνθίστατο εἰς τὸν Λουβοά.

Πῶς συνέβαινεν ὥστε ἡ μαρκησία, ἡ ἡττηθεῖσα εἰς τὴν σπουδαίαν ὑπόθεσιν τῆς διακηρύξεως τοῦ γάμου, ἡ ἡττηθεῖσα εἰς ὅλα τὰ σπουδαῖα ζητήματα, νὰ καταφύγῃ εἰς τόσον ἀσήμαντα ἰδιαιτέρας φύσεως ζητήματα καὶ νὰ νικᾷ εἰς αὐτὰ διαρκῶς τὸν Λουβοά;

Προήρχετο ἐξ ἄκρας ἀληθῶς ἐπιτηδειότητος. Ἡ μαρκησία σοβαρὰ καὶ γαλήνιος ἐπετίθετο κατὰ τοῦ εὐερεθίστου καὶ πεισματώδους χαρακτῆρός του. Τὸν κατεπόνει, τὸν ἠνάγκαζε νὰ διαπράττῃ καθ' ἑκάστην μικρά τινα σφάλματα, τὰ ὁποῖα ἐταξινόμει παρὰ τὰ ἄλλα ὡς ἐν συλλογῇ, ἐπιφυλαττομένη ἀναμφιβόλως νὰ κάμῃ τὴν ἄθροισιν, ὅταν τὸ ἄθροισμα ἤθελε ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν βασιλέα.

Ἄρα δὲν ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν μαρκησίαν ἐπὶ τοιούτου ἐδάφους· ὤφειλεν ὄχι νὰ καταδαμάσῃ χαρακτῆρα ἀδάμαστον — ὁ Λουβοὰ οὐδὲ κἂν ἐσκέπτετο τὸ τοιοῦτο — ἀλλὰ ν' ἀποφύγῃ μεθ' ὅσον τὸ δυνατὸν πλείονος προσοχῆς τὰς παραφορᾶς τῆς ὀργῆς του. Ὁ Λουβοὰ εἶχε παραφερθῆ ἐκ τῆς ὀργῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κομήσσης Λαβερνῆ, ἐν Βαλενσιέννῃ, ἐν Ἁγίῳ Γισλανῷ. Ἐφόνευσε τὴν κόμησσαν, κατεδίκασε τὸν Γεράρδον, ἐξέθεσε πάλιν τὸν Γεράρδον εἰς τὸ πῦρ τῶν ἐθελοντῶν, τρία μεγάλα σφάλματα, ἀφοῦ δὲν εἶχον ἐπιφέρει ἐπωφελῆ ἀποτελέσματα.

Τὸ πρῶτον εἶχεν ὁδηγήσει τὸν Ἰασπῖνον πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενών, οἱ δύο δὲ αὐτοὶ ἐχθροὶ συνώμνυον νὰ τὸν καταστρέψωσιν· τὸ δεύτερον ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ διορισθῇ ὁ Γεράρδος ἀξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Μόνς· τὸ τρίτον ὑπῆρξεν αἰτία, ὥστε νὰ δεχθῇ κατὰ πρόσωπον βαρεῖαν προσβολὴν ἐνώπιον ὅλης τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς. Οὐδὲν ἠδύνατο πλέον νὰ πράξῃ κατὰ τοῦ Λαβερνῆ.

Ἀλλὰ διατί ὁ Λαβερνῆ εὑρίσκετο ἀναμεμιγμένος εἰς ὅλα τ' ἀτυχήματα τοῦ Λουβοά; Ἦτο σύμπτωσις; Ὤ! ὄχι. Ἄνθρωποι, ὡς αὐτός, ἔμπειροι δὲν ἀποκαλοῦσι σύμπτωσιν γεγονὸς ἐπαναλαμβανόμενον τρὶς ὑπὸ τρεῖς φάσεις, ἐγειρόμενον ὡς σφῦρα, διὰ νὰ συντρίψῃ διὰ τριπλοῦ κτυπήματος σχέδια καλῶς ὠργανισμένα. Ὅτε δὲ τὸ περιστατικὸν τοῦτο προσωποποιεῖται ἐν τῷ Γεράρδῳ, ἐχθρῷ ἐπιφόβῳ, ὅτε δημιουργεῖται τῇ ὑποκινήσει ἐχθρᾶς τοιαύτης, οἵα ἡ Μαιντενών, δὲν πρέπει ν' ἀποκληθῇ σύμπτωσις, εἱμαρμένη, ἀτυχία· διότι ἐξ αὐτοῦ ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ προκύψῃ ἓν ξῖφος φονεῦον, μία σφαῖρα πλήττουσα, ἓν δηλητήριον θανατῶνον, καὶ οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τινος ν' ἀποδώσῃ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὴν σύμπτωσιν τὸν θάνατον ἀνθρώπου φονευομένου διὰ ξίφους, διὰ σφαίρας, ἢ διὰ δηλητηρίου.

Ὁ Λαβερνῆ, λοιπὸν ἦτο ὄργανον· ἀλλὰ διατί ἐξέλεξεν αὐτὸν ἡ μαρκησία; ἐσυλλογίζετο ὁ Λουβοά. Διότι ἡ κόμησσα Λαβερνῆ ὑπῆρξεν ἄλλοτε φίλη της; Ὤ! ὁποία παιδαριώδης πρόφασις.

Ἐν τούτοις, ἐσκέπτετο, ἡ λέξις φίλη, παλαιὰ φίλη, σημαίνει τόσα πράγματα διὰ μίαν γυναῖκα! σημαίνει τὰς διασκεδάσεις τῆς νεότητος, τὰς ἐκμυστηρεύσεις, τὰ σφάλματα· σημαίνει τὰ μυστικά, ὅπως ἔλεγεν ὁ Ἰασπῖνος κατὰ τὴν κατηραμένην ἐκείνην ἡμέραν ἐν Βαλενσιέννῃ, τὰ μυστικὰ τῆς κυρίας Μαιντενών.

Αἴ, λοιπόν! ἀντὶ νὰ ἐξαντλῆται καθ' ἑκάστην ἀνοήτως εἰς ἔριδας μετὰ γυναικῶν εἰς πόλεμον δυσχερῆ, ὅπου μάχεταί τις διὰ βολῶν τηλεβόλου βαναύσως κατὰ μύρμηκος μὴ προσβαλλομένου ποσῶς καὶ κατατρώγοντος καθ' ἑκάστην βαθύτερον τὰς σάρκας του, ὤφειλε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν δόλον, ἀφοῦ κατέφευγον εἰς αὐτὸν οἱ ἐχθροί του, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ, νὰ ἐρωτήσῃ, νὰ ἐξαγοράσῃ δι' ἀμοιβῆς ὁμολογίαν τινά, ν' ἀνακαλύψῃ τέλος τὰ μυστικὰ τῆς κυρίας Μαιντενὼν καὶ τῆς κυρίας Λαβερνῆ.

Κάποιος τὰ ἐγίνωσκεν. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ Ἰασπῖνος. Ἀλλὰ πῶς ἄρα; αἱ χεῖρες αἱ ρωμαλέαι, αἱ χεῖρες αἱ ἐπιδέξιοι, αἵτινες ἔλυον μίαν πρὸς μίαν πάσας τὰς δο-

λοπλοκίας τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κουβαριάσῃ τὴν μικρὰν ἐκείνην ἄτρακτον, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἰασπῖνος;

Ἀφοῦ ἡ μαρκησία ἐξέλεξεν ὡς τόπον διαμονῆς αὐτῆς τὸν Ἅγιον Γισλανόν, ἐγίνωσκεν ἢ ἐξ ὁλοκλήρου ἢ ὡς ἔγγιστα πάντα τὰ ἐνδιαφέροντα αὐτόν. Ἐγίνωσκεν ὅτι εἶχεν εἰσάξει τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυκνῶν Καλογραιῶν κατ' ἀρχάς, εἶτα εἰς τὸ τῶν Αὐγουστινιανῶν ἐν Βαλενσιέννῃ. Ἐγίνωσκεν ὅτι κατεδίωκε τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ ὅτι τὸν ἀπεκάλουν τύραννόν της, ἠὐνόει δὲ καὶ ὑπερήσπιζε τὸν Γεράρδον Λαβερνῆ ἐκ μίσους καὶ πείσματος. Αὐτὰ μόνα ἐγίνωσκεν ἴσως· περισσότερα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μαντεύῃ. Καὶ αὐτὸς ὁ Λαγκομπέρζ, ὁ ἀχρεῖος, ὅστις εἶχε διαφύγει τὴν ὀργήν του, δὲν εἴξευρε πλείονα τῶν ἄλλων.

Ἐφαντάζετο πρὸς στιγμήν, καθ' ὑπόθεσιν, ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν χείρονα, ὅτι ἡ Μαιντενὼν ἀνεκάλυπτεν ὅτι ἡ Ἀντωνιέττα ἦτο θυγάτηρ του καὶ ἕνεκα τούτου προὐκάλει θόρυβον καὶ σκάνδαλον· ἡ κυρία Λουβοὰ ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν ἤθελε κἂν συνοφρυωθῆ· τὰ τέκνα του ἤθελον θορυβηθῆ ὁπωσοῦν καὶ οἱ ἐχθροί του ἤθελον θορυβήσῃ πολύ· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἤθελε τολμήσει νὰ εἴπῃ τίποτε, διότι αὐτὸς εἶχεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀποκτήσει νόθα τέκνα.

Καλὸν ἦτο λοιπὸν ν' ἀφήσῃ τὴν Ἀντωνιέτταν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς κυρίας Μαιντενὼν μέχρι τῆς πρώτης ἀγαθῆς εὐκαιρίας· ἤλπιζε δὲ ὅτι τοιαύτη δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῆ. Καλὸν ἦτο ν' ἀφήσῃ τὸν Λαβερνῆ ἐπαιρόμενον διὰ τὰς νίκας του καὶ ἐντρυφῶντα εἰς τὸν ἔρωτά του· ἐν τοσούτῳ αὐτὸς μειδιῶν πρὸς πάντας καὶ ἐξακολουθῶν τὸν σκοπόν του θ' ἀνεκάλυπτεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ μάθῃ· ὅλοι θὰ τὸν ἐβοήθουν εἰς τοῦτο. Καὶ αὐτὴ ἡ μαρκησία, ἀφοῦ ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι αἱ ὑποψίαι του εἶχον ναρκωθῆ θὰ τὸν ἄφινεν ἑκουσίως νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ψυχήν της μέχρις ἐγκάτων.

Ὅπως ὁ Βωμπάν, ὅτε τὸ πρῶτον κατώπτευσε τὸ Μόνς, ἐξέλεξε τὸ ἀσθενέστερον μέρος καὶ ὤρυξε δύο τάφρους, μίαν ἀπέναντι τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ μίαν ἀλλαχοῦ διὰ νὰ ἐξαπατάσῃ τοὺς πολιορκουμένους, παρομοίως καὶ αὐτὸς θὰ ἐπεδίωκε τὴν ἀνακάλυψιν τῶν πολυθρυλήτων αὐτῶν μυστικῶν, ἐνῷ ἡ μαρκησία θὰ ἐνόμιζεν αὐτὸν ἀσχολούμενον μόνον εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διακήρυξιν τοῦ γάμου της καὶ τοὺς ἔρωτας τῶν προστατευομένων της.

Τὸ ἀσθενὲς μέρος ὑπερήσπιζε φρουρὰ καλουμένη Ἰασπῖνος· ἐκεῖθεν ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἡ προσβολή.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσήρχετο ἤδη εἰς τὴν σκηνήν, ἠκούοντο δὲ αἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα ἀνακρούοντα τὸ ἐωθινόν· Ἦτο ἡ ὥρα, καθ' ἣν συνήθως ὁ Λουβοὰ ἠγείρετο. Ὁ θαλαμηπόλος του ὑπανήγειρε μίαν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος, ἰδὼν δὲ τὸν κύριόν του μὲ τὴν κεφαλὴν βεβυθισμένην μεταξὺ τῶν χειρῶν του, ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, ἐνῷ εἰργάζετο ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας του, πρᾶγμα ὅπερ ἄλλως τε συνέβαινε συνήθως. Ἀλλ' ὁ Λουβοὰ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ὅτε ἤκουσε τὸν θόρυβον. Ἐνεδύθη καὶ ἐκαλλωπίσθη ὡς νὰ εἶχεν ἀναπαυθῆ καλῶς τὴν νύκτα, ἔπιε κατὰ τὸ σύνηθες ἓν ποτήριον ὕδατος τῆς Φόρζης καὶ ἠρώτησε τίνες ἦσαν οἱ ἀναμένοντες ἤδη αὐτὸν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἐπισκέπται.

Τὰ ὀνόματα, ἅτινα ἀνέφερεν ὁ ὑπηρέτης, δὲν παρεῖχον εἰς αὐτὸν πολὺ ἐνδιαφέρον, ἂν καὶ μεταξὺ τούτων εὑρίσκετο καὶ τὸ τοῦ Δεβώτ, ὃν εἶχε προσκαλέσει, διέταξε νὰ τῷ ἑτοιμάσωσιν ἕνα ἵππον καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἀντιθέτου ἐξόδου τοῦ στρατηγείου του, ὅπως ἐπισκοπήσῃ τὰς θέσεις, ἐν ταὐτῷ δὲ ἐκτελέσῃ καλὸν περίπατον.

Εἶχε προχωρήσει μόλις περὶ τὰ διακόσια βήματα, ὅτε παρὰ τὴν κοίλην ὁδόν, ὅπου τὴν προτεραίαν εἶχε πέμψει τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν, διέκρινεν ἄνδρα τινὰ φέροντα χονδρὸν μελανὸν μανδύαν, ἐρευνῶντα τὸ ἕλος διὰ καλάμου ἀρκετὰ μακροῦ, ὃν ἐφαίνετο μεταχειριζόμενος ὡς μηχανικὸς θέλων νὰ ἐξετάσῃ τὸ βάθος τοῦ ὕδατος.

— Κάποιος μαθητευόμενος τοῦ κυρίου Βωμπὰν θὰ εἶνε! ἐσυλλογίσθη ὁ Λουβοά. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ εἴπω εἰς αὐτὸν τὸν βλάκα ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ καταμετρῇ τὰ ἕλη, τὰ περιεχόμενα ἐντὸς τῶν γραμμῶν τοῦ στρατοπέδου καὶ προασπιζόμενα ὑπὸ ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν.

Ὁ μανδυοφόρος ἐβύθιζεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀπέσυρε τὸν κάλαμον μετὰ τόσον ἐρρύθμου κινήσεως, ὥστε ἐξῆψε τὴν περιέργειαν τοῦ Λουβοά. Ἡ κίνησις ἐκείνη δὲν ἦτο συνήθης. Ὅταν τις ἐξετάζῃ τὸ βάθος τοῦ πυθμένος, βυθίζει τὸν κάλαμον ἢ τὸ ξύλον καθέτως· ἀλλ' ὁ ὑποτιθέμενος μαθητευόμενος τοῦ Βωμπὰν παρεῖχεν εἰς τὸν κάλαμόν του ὤθησιν διαγώνιον, ἐνῷ ὁ τεταμένος αὐτοῦ βραχίων, ἐταλαντεύετο ὡς τὸ ἐκκρεμὲς ὡρολογίου.

Ὁ Λουβοά, ὅστις δὲν ἦτο πολὺ ὑπομονητικοῦ χαρακτῆρος, δὲν ἐσταμάτησε νὰ περιεργασθῇ οὐδ' ἐπὶ δύο λεπτὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀλλ' ἀμέσως προὐχώρησεν ἔκπληκτος, διότι ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ ἵππου του δὲν ἐφείλκυε τὴν προσοχὴν τοῦ παρὰ τὸ ἕλος ἱσταμένου.

— Αἴ, κύριε! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς· ἀπατᾶσαι ὡς πρὸς τὸ ἕλος, δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐξετάσῃς. Ἐπὶ ματαίῳ σὲ πληρώνει ὁ κύριος Βωμπάν.

Ὁ πρὸς ὃν ἐλάλει ἐστράφη καὶ ἀνεσκίρτησε διὰ τὴν δυσάρεστον ἔκπληξιν. Ὁ Λουβοὰ ἀπεναντίας ἐξέφερε φαιδρὰν ἐπιφώνησιν, διότι ὁ ἄγνωστος ἦτο ὁ ἀββᾶς Ἰασπῖνος, μετὰ τοῦ ὁποίου τόσον ἐπόθει νὰ συνδιαλεχθῇ.

Ὁ Ἰασπῖνος ἀφεῖλε τὸν πῖλον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ταλαντευτικὴν κίνησιν τοῦ δεξιοῦ του βραχίονος.

— Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ταπεινότατος θεράπων τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, εἶπε τρέμων σύσσωμος, διότι ἀνέμενεν ἂν οὐχὶ σφοδρὰν ἐπίπληξιν, τοὐλάχιστον οὐχὶ πλέον ἐλαφροῦ τινος χαιρετισμοῦ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς.

— Ἀλλὰ νομίζω, εἶπεν ὁ Λουβοὰ μετὰ πολλῆς χαρᾶς προχωρῶν μέχρι τῆς ὄχθης, ἀφοῦ ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὴν ἀκολουθίαν του νὰ σταματήσῃ εἰς ἀπόστασίν τινα, νομίζω ὅτι ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν ἀββᾶν Ἰασπῖνον!

— Πῶς ἐνθυμεῖται καλὰ τὸ ὄνομά μου ἡ τίγρις! ἐσυλλογίσθη ὁ ἀββᾶς προσκλίνων κατὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ σώματος, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κινῇ τὸν βραχίονα, καίτοι ὁπωσοῦν χαλαρώτερον.

— Ἐσυλλογιζόμην, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὴν περιέργειάν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, ἐσυλλογιζόμουν τί νὰ ἐκάμνετε εἰς τὸ νερὸν μὲ αὐτὸ τὸ καλάμι, τὸ ὁποῖον κινεῖτε.

— Ἐξοχώτατε!.. συγγνώμην... μήπως εἶνε ἀπηγορευμένον; εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος σταματῶν τὴν κίνησίν του, μετὰ μορφῆς ἠλοιωμένης, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ Λουβοὰ δὲν ἀπεκάλει φίλτατον, ἄνευ φοβερᾶς ὑστεροβουλίας.

— Ἀπηγορευμένον; ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ πλησιάζων ἔτι μᾶλλον... δὲν τὸ πιστεύω, μολονότι ἀγνοῶ ὅλως διόλου τί κάμνετε τόσῳ πρωί, ἐδῶ σιμὰ εἰς τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον ἀνακινεῖτε μὲ αὐτὸ τὸ ξύλον.

— Ἐξοχώτατε, ἁλιεύω, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Ἄ! καὶ διατί δὲν τὸ ἐλέγατε ἀμέσως; ἀνέκραξεν ὁ Λουβοὰ μεθ' ἱλαρότητος ἀσυνήθους εἰς αὐτόν, ἥτις ἐνέβαλεν εἰς μεγίστην ἀπορίαν τὸν Ἰασπῖνον. Πῶς! ἁλιεύετε; καὶ τί ἁλιεύετε, παρακαλῶ;

— Ἐξοχώτατε, ἐσκόπευα ν' ἁλιεύσω κυπρίνους ἢ ἐγχέλεις.

— Μὲ αὐτό;

Καὶ ὁ Ἰασπῖνος ἔδειξε τὸν κάλαμον ὑπέρ ποτε κινούμενον.

— Εἶνε καλάμι, μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Ἰασπῖνε, αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει πάρα πολύ. Ἐξηγήσατέ μου, σᾶς παρακαλῶ, πῶς γίνεται. Ἔχω καὶ ἐγὼ ἕλη εἰς Ἀνοὺ λὲ Φρὰν καὶ εἰς Μεδὼν καὶ ἤθελα νὰ μάθω ἂν πραγματικῶς διασκεδάζῃ τις ἁλιεύων. Θὰ διασκεδάζω μὲ τὸ ψάρευμα κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μου.

— Εἶνε διασκεδαστικώτατον, Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος πελιδνὸς ἐκ τοῦ φόβου καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰδέας ὅτι ὁ Λουβοὰ ἰδιοχείρως ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸν ρίψῃ εἰς τὸ μέλαν ἐκεῖνο ὕδωρ, οὐτινος δυστυχῶς ἐγίνωσκε τὸ βάθος.

— Λοιπὸν εἶσθε βέβαιος ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δύναταί τις νὰ πιάσῃ ψάρια, κύριε Ἰασπῖνε;

— Βέβαια, Ἐξοχώτατε. Παρακινεῖται δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὁ ἰχθὺς νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἰλὺν ἢ ἀπὸ τὰς πέτρας ὅπου εἶνε κρυμμένος. Βλέπει τὸ δόλωμα, τὸ δαγκάνει, συλλαμβάνεται εἰς τὸ ἄγκιστρον καὶ ἀνασύρεται μὲ μίαν κίνησιν ἕτοιμον.

— Περίεργον! εἶπεν ὁ Λουβοὰ κατερχόμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου του.

Ὁ Ἰασπῖνος, ὅστις παρετήρει ὑπόπτως ὅλα του τὰ κινήματα, παρ' ὀλίγον ν' ἀφήσῃ κραυγὴν τρόμου ἰδὼν τὸ τελευταῖον τοῦτο. Ταυτοχρόνως ὅμως τιναγμὸς ἰσχυρὸς ἐκλόνισε τὸν βραχίονά του· ἐλησμόνησεν εὐθὺς τὰ πάντα· ὁ πρὸς τὴν τέχνην ἔρως ὑπερίσχυσεν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἔχθρας. Ὁ Ἰασπῖνος ἀνέσυρε τὸ ἄγκιστρον καὶ ἔδειξε μεθ' ὑπερηφανίας πρὸς τὸν Λουβοὰ εὐμεγέθη κυπρῖνον, ὅστις μετά τινας προσπαθείας ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν δεικνύων εἰς τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου τὴν ἐπάργυρον κοιλίαν του καὶ τὰ ἐρυθρομέλανα πτερύγιά του.

— Ὤ, τί ὡραῖον ψάρι! εἶπεν ὁ Λουβοά, γοητευμένος ἐκ τοῦ θριάμβου τοῦ Ἰασπίνου, διότι ἐπόθει νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ἡ δὲ χαρὰ λύει τὴν γλῶσσαν καὶ ἀποσφραγίζει τὴν καρδίαν. Ἐπείσθην ὡς πρὸς τὴν ἁλιείαν, θὰ ψαρεύσω κ' ἐγώ.

Καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸν ἀββᾶν, ὅστις δὲν εἴξευρε τί νὰ θαυμάσῃ περισσότερον τὸν ἰχθῦν ἢ τὸν ὑπουργόν.

Ἀλλ' ὁ Λουβοὰ δὲν εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ διὰ ν' ἀποτείνῃ φιλοφρονήσεις πρὸς τὸν Ἰασπῖνον καὶ δὲν ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης πλησίον του διὰ νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ πολὺ περὶ τῆς δι' ἀγκίστρου ἁλιείας.

Ὁ Ἰασπῖνος ἀφ' ἑτέρου δὲν ὑπερηφανεύετο καὶ πολύ, διότι εἶχεν ἀποκτήσει νέον προσήλυτον εἰς τὴν ἁλιείαν. Ὅσῳ μᾶλλον ἐφαίνετο περιποιητικὸς ὁ Λουβοά, τόσῳ μᾶλλον ὁ ἀββᾶς ἐδυσπίστει.

— Εἶμαι βέβαιος, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπουργός, ὅτι ἐξακολουθεῖτε νὰ μνησικακῆτε ἐναντίον μου, κύριε Ἰασπῖνε.

— Ὤ, Ἐξοχώτατε!... τί λέγετε!...

— Καὶ ὅτι δὲν ἐννοήσατε τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς μου ἐν Βαλενσιέννῃ.

— Ὤ, Ἐξοχώτατε, οἱ μικροὶ οὐδέποτε ἐξετάζουν τὰ διανοήματα τῶν μεγάλων.

—Ἡ ἀπάντησις εἶνε ὡραία· ἀλλὰ σεῖς δὲν εἴσθε ἄνθρωπος νὰ μὴ ἐξετάζετε.

— Οὐδέποτε, Ἐξοχώτατε.

— Εἰξεύρετε, κύριε Ἰασπῖνε, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ κάμετε νὰ συγχισθῶ μὲ τὴν κυρίαν Μαιντενών; Ποτὲ δὲν ἤθελα σᾶς συγχωρήσει διὰ τοῦτο. Πῶς! εἶσθε φίλος στενὸς μὲ τὴν κυρίαν μαρκησίαν καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγετε; Εὐτυχῶς ὁποῦ τὸ ἐγνώριζαν οἱ ἄλλοι, κύριε Ἰασπῖνε, προσέθηκεν ὁ ὑπουργὸς προσηλῶν ἐπὶ τοῦ ταλαιπώρου ἀββᾶ βλέμμα ἐξ ἐκείνων δι' ὧν ἠρεύνα τὴν ἄβυσσον τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, εὐτυχῶς εἶνε γνωστὰ τὰ αἴτια τῆς φιλίας σας...

Ὁ Ἰασπῖνος ἐλησμόνησε πρὸς στιγμὴν τὸ ἄγκιστρόν του διὰ νὰ παρατηρήσῃ καὶ τὸν Λουβοά.

— Ἕνεκα τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, ἀντὶ νὰ αἰσθάνωμαι κκθ' ὑμῶν ἐχθροπάθειαν, ἀπεναντίας αἰσθάνομαι πρὸς ὑμᾶς μεγάλην ὑπόληψιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἐκδηλώσω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ κύριος ἦτο μόνος, ὥστε ἡ κυρία δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ θεωρεῖον· ἔφευγε δὲ ἵνα μὴ πλέον ἐπανέλθει εἰς τὸ θέατρον, διότι ἀπερχόμενος ἔδωκεν εἰς τὸν ἱματιοφύλακα τὴν ἀμοιβήν του. Ἐκεῖνος δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸν Μάξιμον, ἀλλ' ὁ Μάξιμος τὸν ἐξήταζε προσεκτικὰ καὶ τῷ ἐφάνη, ὅτι δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἔβλεπε τὴν φυσιογνωμίαν αὐτήν: πρόσωπον ὀστεῶδες καὶ κίτρινον ὡς περγαμηνή, τοὺς ἐρυθρότριχας μακροὺς μύστακάς του καὶ τὰς ἀκανθώδεις ὀφρῦς.

Ὁ ἄγνωστος ἀπῆλθεν, ἐνῷ ὁ Μάξιμος ἔλεγε καταμετρῶν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν·

— Μὰ ποῦ 'στὸ διάβολο τὸν συνήντησα; Ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Ἡ γυναῖκα ἔμεινε καὶ τώρα ποῦ δὲν τὴν φυλάττει κανείς, θὰ φανῇ.

Δὲν ἔχει καμμιὰ αἰτία νὰ κρυφθῇ, δὲν ἠξεύρει πῶς ἔχω τὸ βραχιόλι της.

Καὶ ἔσπευσε νὰ καταλάβῃ πάλιν τὸ κάθισμά του μέσῳ τῶν γενικῶν ἀποδοκιμασιῶν, ὅτε αἴφνης ἀνεμνήσθη·

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸν κέρβερον ποῦ μοῦ ἔκλεισε κατάμουτρα σήμερα τὸ πρωὶ τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ· ἂν ἦνε αὐτὸς θὰ ἦνε πολὺ παράξενο καὶ πειὸ παράξενο ἀκόμη ἂν ἡ γυναῖκα... τέλος θὰ 'δοῦμε.

Ὅτε ἐκάθησεν εἶδε τὴν Βέρθαν Βερριὲ δεικνύουσα αὐτῷ διὰ τοῦ δακτύλου τὸ θεωρεῖον τοῦ προσκηναίου, ὡσεὶ λέγουσα: Ἠήγαινε λοιπὸν τώρα ποῦ ἔφυγεν ὁ ἄλλος. Τί περιμένεις;

Ἐπεστράφη ζωηρῶς καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπήντησαν *σοὺτ* παρατεταμένα.

Ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ θεωρείου ἐπεφάνη ἐν πλήρει φωτὶ ἡ καλλονὴ τοῦ *σκέτιν*.

Δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ὅμως ἦτο ἐκείνη. Ἡ μελαγχροινὴ αὐτὴ μὲ τὸ χρυσίζον δέρμα δὲν εἶχε τὴν ὁμοίαν της, ἦτο δὲ ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας δὲν λησμονεῖ κανεὶς καὶ ἂν ἅπαξ ἔτι τὰς ἴδει.

Ταύτην δ' ἐπέμενε νὰ δεικνύῃ εἰς τὴν ἰδιοκτήτριαν τοῦ βραχιολίου καὶ ἡ Βέρθα.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἔκπληκτος, ἡ Βέρθα ἐτρελάθηκε. Ἡ κλέπτρια εἶνε κουλοχέρα καὶ αὐτὴ ἔχει δύο χέρια, ἐκτὸς ἂν τὸ ἕνα εἶνε τεχνητό... ἡ χειρουργικὴ ἔχει κάνει τόσας προόδους σήμερα... μὰ οὔτε... μὲ τὸ ἀριστερό της ἀερίζεται μὲ τόσην εὐκολίαν... καὶ ἔπειτα τώρα θὰ τὸ ἐξετάσω καὶ ἀπὸ κοντά, γιατί θὰ 'πάγω νὰ τὴν ἰδῶ καὶ τὸ γρηγορότερο μάλιστα. Ἂν μὲ ἰδῇ, θὰ τὸ στρίψῃ... δὲν ἔκανα καλὰ νὰ ἔλθω μέσα... ἀλλὰ καὶ ἀπὸ 'δῶ ἂν κάνῃ πῶς φεύγει θὰ εἶμαι πρὶν ἀπ' αὐτὴν εἰς τὸν διάδρομον.

Ἡ μελαγχροινὴ οὐδὲ κἂν ἐφαίνετο ὑποπτεύουσα ὅτι ὁ συνοδός της τοῦ *σκέτιν* ἦτο ἐκεῖ.

Ἐφόρει μελανὴν ἐσθῆτα ἐξ ὁλοσηρικοῦ κοσμουμένην ἐκ μελανοῦ ἐπίσης τουλίου καὶ γαγατῶν. Ὀλίγα κοσμήματα: δύο μεγάλους μαργαρίτας εἰς τὰ ὠτία καὶ ἕνα ἀδάμαντα ὑπερμεγέθη ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ.

Καὶ ὅμως ἡ ἁπλότης αὕτη ἐδείκνυεν ὅτι ἡ μελαγχροινὴ εἶχε μὲν καλλιαισθησίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ πολλὰ ἐξοδεύοντο πρὸς κόσμον της.

Δὲν ἐφαίνετο ἀπασχολουμένη εἰς τοὺς ὑποκριτάς, ἀλλὰ διὰ τῶν διόπτρων της ἐξήταζε τοὺς θεατάς, καὶ ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπέναντι αὐτῆς θεωρεῖον τοῦ προσκηναίου, ἡ Βέρθα Βερριὲ ἠγέρθη ἵνα καλλιον δυνηθῇ νὰ χαιρετίσῃ.

Εἰς τὸν χαιρετισμὸν ὅμως δὲν ἀπήντησε καὶ ἡ μελαγχροινὴ τοῦ *σκέτιν*.

— Διάβολε, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος, κάμνει πῶς δὲν τὴν γνωρίζει. Φαίνεται δὲν τῆς ἀρέσει ἡ συντροφιά της. Ὅταν μὲ 'δῇ καὶ 'μένα, τότε νὰ 'δοῦμε τί θὰ συμβῇ. Ἡ φυσιογνωμία μου θὰ τῆς φέρῃ εἰς τὸν νοῦν ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας δὲν θέλει νὰ ἔχῃ ἀνανεοῦσα τὴν γνωριμίαν μας.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν πρέπει λοιπὸν νὰ ἦμαι ἕτοιμος, διὰ νὰ μὴ τὴν χάσω.

Ἡ μελαγχροινὴ ἐξηκολούθει νὰ ἐπιθεωρῇ τὴν αἴθουσαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑποκριτῶν τις ἐκίνησεν αἴφνης τὸν γέλωτα τῶν ἀκροατῶν καὶ τότε ἀπέθεσεν αὕτη τὰς διόπτρας, ἵνα ἴδῃ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ κοινόν, ὁπότε τὸ βλέμμα της ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ Μαξίμου. Ἐπέστη ἡ κρίσιμος στιγμή, ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν συνέβησαν ὡς προεμάντευσεν ὁ Μάξιμος.

Ἡ κυρία Σερζὰν ὑπεκλίθη ἐλαφρῶς καὶ τῷ ἐμειδίασε πολυσήμαντον. Ἔπρεπε καὶ ἐκεῖνος νὰ μειδιάσῃ καὶ ἐνῷ ἐπεδείκνυε τὸ χαριέστερον μειδίαμά του, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Καλά! τὰ κατάλαβα. Θέλει νὰ μοῦ πάρῃ τὸ βραχιόλι. Μοῦ τὸ 'ζήτησε τὴν πρώτη φορὰ εἰς τὸ μπουλβὰρ Μαλέρμο· θέλει τώρα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρώτην ἀπόπειραν, καὶ τῆς φαίνεται καλὴ ἡ περίστασις, ἀφοῦ ὁ κύριός της δὲν εἶνε ἐκεῖ. Δὲν 'ξεύρει ὅτι ἐγὼ γνωρίζω πῶς τὸ βραχιόλι εἶνε 'δικό της ἢ καμμιᾶς φίλης της. Ἄνθρωπος καλὰ πληροφορημένος βέβαια δὲν ἀναγκάζεται ποτὲ νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς μάχης.

Τὸ μειδίαμα ἐπηκολούθησε πρόσκλησις διὰ τῆς κεφαλῆς ὑποχρεωτικωτάτη. Ἀδύνατον ν' ἀρνηθῇ τις. Ἡ κυρία προσεκάλει τὸν Μάξιμον νὰ ἔλθῃ καὶ τὴν συναντήσῃ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ πρόσκλησις.

— Ἀ! κυρία ἢ δεσποινὶς Σερζάν, ἐψιθύρισε, θέλεις ἀμέσως ν' ἀρχίσῃς τὴν πολιορκίαν τῆς ἀσθενοῦς μου καρδίας. Καλά, θὰ 'δῇς λοιπὸν ὅτι γνωρίζω νὰ ὑπερασπίζωμαι καὶ ὅτι ἡ προσβολὴ θὰ σοῦ κοστίσῃ ἀκριβά.

Ἠγέρθη καὶ ἔσπευσε θαρραλέως πρὸς τὴν θύραν.

Οἱ παρ' αὐτὸν θεαταὶ ἤγειραν καὶ πάλιν, ἀλλὰ νῦν σοβαρώτερα καὶ ἰσχυρότερα παράπονα. Καὶ οἱ λοιποὶ θεαταί, ἂν καὶ ἀδιάφοροι, συνανεμίγησαν μετὰ τῶν πρώτων. Ὁ Μάξιμος ἐβάδιζε διὰ τῶν ποδῶν τῶν θεατῶν. Οἱ ὑποκριταὶ ἔπαυσαν πρὸς στιγμήν. Πανταχόθεν ἠκούοντο φωναί: Ἔξω! ἔξω! καὶ παρ' ὀλίγον οἱ κλητῆρες νὰ τὸν ἀπαγάγωσιν.

Ὁ ἀπαθὴς ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζὲρ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, μὴ προσέχων εἰς τὰς ἀπειλὰς ἢ τὰ παράπονα, ἀλλ' ἠρκεῖτο χαμηλοφώνως νὰ λέγῃ εἰς τοὺς μᾶλλον δυσηρεστημένους:

— Ἂν δὲν σᾶς ἀρκεῖ ἡ συγγνώμη, 'τὴν ὁποίαν σᾶς ζητῶ, 'μπορῶ νὰ σᾶς δώσω καὶ τὴν διεύθυνσίν μου.

Ἐπὶ τέλους ἀπῆλθε χωρὶς νὰ συμβῇ τι σπουδαιότερον.

Μόνον προτοῦ ἀπέλθῃ ἤκουσε τὸν σαρκαστικὸν γέλωτα τῆς Δελφίνης καὶ εἶδε χειρονομίαν τῆς Βέρθας, ὡσεὶ εὐλογίαν θεατρικήν.

Ἐξῆλθε καὶ ἡ ἐπιστάτρια τῶν θεωρείων τοῦ ἠνοιξεν· εὗρε τὴν ὡραίαν μελαγχροινὴν βεβυθισμένην ἐν τῷ ἡμίφωτι.

— Ἐπὶ τέλους σᾶς ἐπανεύρηκα, εἶπεν αὕτη εἰς τὸν νεοελθόντα, ὅστις ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ἔσφιξεν ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι αὕτη δὲν ἦτο ξυλίνη.

— Μ' ἐζητούσατε λοιπόν; ἠρώτησεν οὗτος εὐθύμως. Καὶ ἐγὼ ὑπέθετα ὅτι ἐγὼ σᾶς ἐζητοῦσα.

— Δηλαδὴ ἐζητοῦσεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ τύχη μᾶς ἥνωσεν ἂς ὁμιλήσωμεν. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχομεν πολλὰ νὰ 'ποῦμε.

— Ἢ μᾶλλον ἔχω νὰ σᾶς μαλώσω. Μὲ ἐπεριπαίξατε ὅταν μοῦ ὡρκίσθητε πῶς ἐφεύγατε ἀπὸ τὸ Παρίσι διὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

— Καὶ ὅμως εἴχατε τὴν ἀδιακρισίαν, μολονότι σᾶς τὸ ἀπηγόρευσα, νὰ κτυπᾶτε σήμερα τὸ πρωὶ τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ Ζουφροά.

— Τὸ 'ξεύρετε;

— Πῶς! ἂν τὸ 'ξεύρω! Ἐξ αἰτίας σας ἔπαθα σήμερα μία τρομερὰ σκηνή. Εἶμαι ἄρρωστη ἀκόμη.

— Ἀλήθεια; Μοῦ φαίνεται πῶς σᾶς εἶδα σήμερα κατὰ τὰς τρεῖς εἰς τὴν λίμνην τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

— Εἶνε ἡ διασκέδασίς μου. Ἀλλὰ ἀφοῦ μὲ εἴδατε, διατί δὲν μοῦ ὡμιλήσατε;

— Ἐπειδὴ δὲν ἤμουν μόνος.

— Καὶ αὐτὸ σημαίνει, ὑποθέτω, ὅτι εἶσθε μὲ κάποιαν γυναῖκα.

— Καὶ σεῖς μόλις πρὸ ὀλίγου εἶσθε μὲ κάποιον ἄνδρα.

— Δυστυχῶς, ναί.

— Πῶς, δυστυχῶς! Δὲν σᾶς εὐχαριστεῖ λοιπὸν αὐτὸς ὁ κύριος;

— Ἀπ' ἐναντίας μὲ δυσαρεστεῖ πολύ.

— Διατί λοιπὸν τὸν ὑποφέρετε;

— Ἐπειδὴ εἶμαι ἀναγκασμένη.

— Εἶνε σύζυγός σας;

— Ἀ! μπᾶ, ὄχι. Δὲν θὰ συγκατατεθῶ νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ ἔδιδεν ὅλα τὰ ἑκατομμύρια ποῦ ἔχει.

— Μὰ λοιπὸν διατί, ἀφοῦ δὲν εἶνε σύζυγός σας, σᾶς ἐπιβάλλεται;

Ἡ κυρία μόλις συνέσχε τὸν γέλωτα καὶ εἶπε κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ τὸ ἀνεμιστήριόν της·

— Σοβαρῶς μ' ἐρωτᾶτε;

— Σοβαρώτατα.

— Τὸ βράδυ λοιπὸν ποῦ μ' ἐσυνοδεύσατε μὲ 'πήρατε γιὰ γυναῖκα τῆς καλῆς τάξεως;

— Ἔτσι τοὐλάχιστον ἐφαίνεσθε ἀπὸ τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς τρόπους. Ἔπειτα δὲ καὶ σεῖς μοῦ τὸ εἴπατε καὶ δὲν εἶχα αἰτίαν νὰ μὴ τὸ πιστεύσω.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ κολακευτικὸν διὰ 'μέ, ἀλλὰ ὁμολογήσατε ὅτι τόρα γνωρίζετε ποῦ νὰ βασισθῆτε.

— Ὁμολογῶ ὅτι πρὸ ὀλίγου μία κυρία ποῦ εἶν' ἐκεῖ ἀντικρύ μας, μοῦ ἔλεγεν ὅτι ἐδείπνησε μαζύ σας εἰς ἕνα ἑστιατήριον ἕνα βράδυ, ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι εἶνε ψεῦδος.

— Καθόλου, ἀληθέστατον μάλιστα.

— Ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶσθε μὲ κάποιον ξένον, ἀλλὰ ὄχι μὲ τὸν ἴδιον, ποῦ εἶσθε ἀπόψε, καθὼς μοῦ εἶπε καὶ ἡ Βέρθα Βερριέ;

— Ἡ Βέρθα Βερριὲ ἔχει δίκαιον. Ὁ ἄλλος ἔφυγε τὴν ἐπαύριον ἀμέσως τοῦ δείπνου.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν εὐθύμως ὁ Μάξιμος, αὐτὸ θὰ 'πῇ εἰλικρίνεια. Καὶ ἡ Βέρθα ἐπίσης δὲν καυχᾶται ἐπὶ πίστει. Ἀπορῶ δὲ διατί προσεποιήθητε ὅτι δὲν τὴν γνωρίζετε.

— Ἀ! μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητὲ κύριε... κύριε. Μοῦ εἴπατε τ' ὄνομά σας προχθές, ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι τὸ ἐλησμόνησα ἐντελῶς.

— Μάξιμος Δορζέρ.

— Λοιπόν, φίλτατε κύριε Μάξιμε, μάθετε ὅτι ἂν μὲ ἤρεσε νὰ ἐξέλθω τῆς τάξεώς μου, εἰς ἣν ἀνετράφην, δὲν μὲ ἀρέσει ὅμως νὰ συναναστρέφωμαι μὲ γυναῖκας, ποῦ ἐγεννήθησαν εἰς τὰ θεωρεῖα. Ὑπέφερα τὴν συντροφίαν της ἕνα βράδυ, καὶ κατὰ τύχην, καὶ ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι μὲ διεσκέδασεν, ἀλλὰ δὲν ἔχω διόλου ἐπιθυμίαν νὰ ἐξακολουθήσω σχέσεις μὲ αὐτὴν καὶ τὰς ὁμοίας της.

— Ὥστε δὲν εἶσθε τῆς αὐτῆς τάξεως μὲ αὐτὰς τὰς τυχοδιωκτρίας;

— Ὄχι, ἀλλ' οὔτε ὁμοιάζομεν καθόλου τὸ πλάτος τῆς ἐννοίας. Παραδείγματος χάριν, εἰς τὸ σκέτιν, ἦλθα χωρὶς νὰ ἔχω κακὸν εἰς τὸν νοῦν μου, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ παγοδρομήσω. Καὶ εὑρέθη ἐκεῖ ἕνας ἄεργος, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε καὶ καλὰ νὰ μὲ κατακτήσῃ.

— Καὶ ἡ προσπάθειά του δὲν ἐπέτυχε, εἶπε γελῶν ὁ Μάξιμος. Τὸν ἀφήκατε εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, καὶ ἂν δὲν τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ ἐλθῇ ἀπόψε ἐδῶ, δὲν ἤθελε σᾶς 'ξαναϊδῇ.

— Θὰ μ' ἔβλεπε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἂν ἐλάμβανε τὴν καλοσύνην νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ μὲ γράψῃ.

— Καὶ διατί αὐταὶ αἱ δεκαπέντε ἡμέραι;

— Ἐπειδὴ ἐγνώριζα ὅτι ὁ κύριός μου ἤθελεν ἀναχωρήσει.

— Ἂν μοῦ τὸ ἐλέγατε, δὲν θὰ ἤμουν τόσον ἀνόητος νὰ ἔλθω καὶ σᾶς ζητήσω ἔτσι γρήγορα.

— Καὶ πρὸς μεγαλειτέραν ἀτυχίαν, σᾶς ὑπεδέχθη ἐκεῖνος.

— Ναί, ἐξηκολούθησα κάπως νὰ τὸν γνωρίσω ἐδῶ. Τὸ πρωὶ τὸν ἐπῆρα γιὰ θυρωρόν σας.

— Ἀλήθεια! Νόστιμον κι' αὐτό, ἀλλὰ φυσικόν. Εἶνε φρικῶδες.

— Καὶ ζηλότυπος, καθὼς φαίνεται.

— Φοβερά.

— Καὶ ὅμως θὰ μὲ εἶδεν ἀπόψε, πῶς ἀνεχώρησε;

— Δὲν θὰ σᾶς εἶδε. Μόνον ἐμὲ βλέπει καὶ μὲ ἀφῆκε μόνον καὶ μόνον, ἐπειδὴ ἔχει ἕνα πάθος ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν, τοῦ χαρτοπαιγνίου. Δὲν φαντάζεσθε πόσον εὐλογῶ τὴν *ντάμα πίκα*, ἐπειδὴ χάριν αὐτῆς μὲ ἀφήνει συχνὰ μόνον. Καὶ ἀπόψε εἰς τὰς δέκα εἶνε προσκεκλημένος εἰς ἕνα μεγάλο χαρτοπαίγνιον καὶ δι' αὐτὸ μὲ ἀφῆκεν εἰς τὰς ἐνεάμισυ.

— Καὶ θὰ λείπῃ ὡς αὔριον;

— Πιθανόν, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν ἐμπιστεύομαι πολὺ πολύ. Τυχαίνει πολλαῖς φοραῖς νὰ κερδήσῃ μεγάλο ποσὸν καὶ νὰ τὸ κόβῃ λάσπη. Εἶνε φιλάργυρος.

— Βλέπω ὅτι δὲν τοῦ λείπει τίποτε διὰ νὰ τὸν ἀποστρέφεσθε.

— Καὶ ἐξ ὅλης μου καρδίας, φίλτατε. Τὸν ὑποφέρω, διότι λείπει πολὺ συχνά. Ζητῶ ὅμως νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀνεξαρτησίαν μου καὶ τοῦτο μόνον διὰ τοῦ πλούτου γίνεται. Εἶμαι πλουσία. Καὶ αὐταῖς τῆς 'μέραις θὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸν ἄγριόν μου.

— Εἶνε Ρῶσσος, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Δὲν εἰξεύρω καὶ οὔτε φροντίζω κἂν νὰ μάθω. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰ Καρπάθια, διότι ἔχει τοὺς τρόπους ἀρκούδας.

— Οἱ γείτονες τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν δέχεται κανένα καὶ ὅτι ζῇ μὲ προμηθείας.

— Ἀξιόλογα! λοιπὸν ἐρωτήσατε τοὺς γείτονας. Αὐτὴ μόνον ἡ ἀδιακρισία σᾶς ἔλειπε. Ἐπὶ τέλους ὅμως θὰ μοῦ 'πῆτε διατί ἐνασχολεῖσθε τόσῳ περὶ τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν διάγω;

Θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς μὲ ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ εἶνε ψεύματα. Μόλις πρὸ ὀλίγου μ' ἐγνωρίσατε καὶ ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἀγαπᾶτε ἄλλην.

Ἡ περίστασις ἦτο καταλληλοτάτη ἵνα ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ βραχιολίου, τὸ ὁποῖον ὁμιλοῦσα ἡ μελαγχροινὴ ὑπενόει. Ἐσκέφθη ὅμως ὁ Μάξιμος ὅτι ἡ κρίσιμος στιγμὴ δὲν ἔφθασεν ἔτι. Ἤθελε νὰ προετοιμασθῇ νὰ ἐκλέξῃ τὴν ὥραν, καὶ κατεστρώννυε σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ αὐτὸ ἑσπέρας.

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ ἀξιολόγου κυρίου Ἀσημάκη, ὅπου ὁ Λέων Ρόδιος, μὲ τὸ τόσον ἔνδοξον ὄνομα, καὶ τὰς ἕξεις τοῦ καλοῦ κόσμου, ἐλατρεύετο ὡς ἐξαίσιον ὄν, ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ὅλων θεωρούμενος, — ἐγνώρισε τὸν νέον του φίλον, τὸν κύριον Ἀγγελόπουλον, φοιτητήν, ὑπάλληλον παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ καὶ ὀλίγον δημοσιογράφον. Ὁ Λέων τὸν προὐτίμησε διὰ τὸ εὔχαρι τοῦ ὕφους, τὸ ὑποχρεωτικὸν τῶν τρόπων καὶ διὰ τ' ἀλλεπάλληλα λογοπαίγνιά του. Ἐθεώρει, κατὰ τὴν κοινὴν πλάνην, τὰ λογοπαίγνια ὡς το κυριώτερον προσὸν τοῦ εὐφυοῦς ἀνθρώπου· εἰς τὰς σοβαρὰς δὲ περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκετο, ἀντὶ πάσης ἄλλης ὀχληρᾶς ὁμιλίας, προὐτίμα τὰ ἄκακα εὐφυολογήματα τοῦ μανιώδους λογοπαίκτου, αὐτὸν ἔχων κυρίως σύντροφον κατ' οἶκον καὶ συνοδόν.

Ὁ Ἀγγελόπουλος ἦτο λογοπαίκτης ἐμπαθής·—ἀσυγκρίτως ἐμπαθέστερος τοῦ Λέοντος. Ἦτο ὡς ἐὰν ἔλεγον χαρτοπαίκτης, λαθροπαίκτης, καὶ χειρότερον ἀκόμη· προτιμῶ οἱονδήποτε ἐλάττωμα, ἀπὸ τὸ πάθος τῶν λογοπαιγνίων. Κατέκλυσαν τὸν κόσμον σήμερον οἱ λογοπαίκται, χαρακτῆρες ἰδιαίτεροι, ἀξιοπαρατήρητοι, καὶ κατατυραννοῦσι τὰ ὦτά μας ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς φλυαροῦντες, μὲ τ' ἀνούσια, κοινὰ λογοπαίγνιά των. Κ' ἐν τούτοις οἱ ἐν Ἀθήναις θεωροῦσιν ἀκόμη ἐχέγγυον πνεύματος τὴν ἄφρονα ἐκείνην καὶ ἄνουν ὁμιλίαν, ἀναξίαν λογικοῦ ὄντος, στηριζομένην εἰς τὰς πολλὰς ἐννοίας τοῦ αὐτοῦ ἤχου, ἐννοίας ἀναρμόστους πολλάκις, ἀκαίρους καὶ παραλόγους. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι τὰ λογοπαίγνια εἶνε παλαιτάτη ἐφεύρεσις καὶ ἔχουσι πατρίδα τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα· ἀλλ' ἀπορῶ πῶς, ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ ἐπιτυχῶν *παραγραμματισμῶν*, αἵτινες ἔκπαλαι διεσώθησαν, ἐγεννήθησαν τὰ πολλὰ καὶ ἀσήμαντα λογοπαίγνια τῶν καθ' ἡμᾶς εὐφυολόγων. Ἀφεύκτως ἡ Γαλλία, ἡ τόσῳ πλουσία εἰς τὰ *calembours*, ἧς ὁ πνευματικὸς βίος κυριαρχεῖ σήμερον ἐν Ἑλλάδι, ἀπεπλάνησε τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὥστε νὰ παρεξηγήσωσι μέχρι τοιούτου βαθμοῦ τὴν παιδιὰν καὶ νὰ μὴ δύνανται νὰ ρθρώσωσι τέσσαρας λέξεις ἄνευ δύο λογοπαιγνίων. Ἐγένετο πλέον δι' αὐτοὺς πάθος δυσαπόβλητον· εἶνε ἀδύνατον νὰ μάθῃς τὴν γνώμην των, νὰ ἐπικαλεσθῇς τὰ φῶτά των, νὰ ἐρωτήσῃς μίαν πληροφορίαν· ἑκατὸν λογοπαίγνια θὰ σε κεραυνοβολήσωσιν αἴφνης καὶ ἐξάγαγε σὺ τὴν λογικὴν ἔννοιαν ἐκ τῆς ἀλόγου ἐκείνης κωδωνοκρουσίας. Τὰ λογικὰ πλάσματα ὑπηρετοῦνται ἀπὸ τὰς λέξεις, ρυθμίζοντα ταύτας πρὸς τὰς ἐννοίας των· ὁ λογοπαίκτης τοὐναντίον· ρυθμίζει τὰς ἐννοίας του πρὸς τὰς λέξεις, δοῦλος αὐτῶν γινόμενος. Δι' αὐτὸν ἔπαυσαν ζυγίζουσαι αἱ λέξεις κατὰ τὴν κοινὴν σημασίαν των· ἡ ἀξία των συνίσταται πλέον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν λογοπαιγνίων, ὅσα δύνανται νὰ παράγωσιν. Αἱ σκέψεις των πᾶσαι καὶ αἱ ἰδέαι, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη, δὲν εἶνε ἢ λογοπαίγνια. Μισοῦσιν, ἀγαπῶσιν, ὀργίζονται, ὑβρίζουσιν, ἐπαινοῦσι μὲ λογοπαίγνια, στρεβλοῦντες τὰς ἐννοίας των, ἐκβιάζοντες τὰς πεποιθήσεις των, χάριν τῆς στιγμιαίας λάμψεως. Ὁ ἐγκέφαλός των δὲν ἐκκρίνει πλέον τὴν σκέψιν· κροτεῖ μόνον ὡς ὁ κενὸς μῦλος ὑπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, χωρὶς νὰ λέθῃ. Ἐν παντὶ ζητοῦσιν ἀφορμὴν λογοπαιγνίων· ὁμιλοῦσι χωρὶς νὰ νοῶσι τίποτε, διότι σπανίως μεταβαλλομένης τῆς λέξεως συμμεταβάλεται ἁρμοδίως καὶ ἡ ἔννοια· ἀναμασσῶσι συνήθως τὰ τετριμμένα καὶ οἰκειοποιοῦνται πολλάκις τὰ ξένα, αἴροντες τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου· καὶ τέρπουσιν ἴσως τοὺς ἄλλους καὶ φαιδρύνουσι τὰς συνδιαλέξεις, ἀλλὰ γέλωτα μὲν στιγμιαῖον προκαλοῦντες, οἶκτον δ' αἰώνιον παρὰ τῶν σωφρονούντων ἀποκομίζοντες. — Φαντάσθητε τώρα τὸν λογοπαίκτην δημοσιογράφον καὶ περιμείνατε νὰ φωτισθῆτε ἀπὸ τὴν χαριτολόγον ἐφημερίδα του... Φεῦ! ποσάκις εἶπον μέχρι τοῦδε, «παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο», ἠναγκασμένος νὰ διέλθω στήλας ὁλοκλήρους φύλλων δῆθεν σατυρικῶν, μὲ θρασεῖς ἀξιώσεις εὐφυολογίας καὶ μονονοὺ σκήπτρων ἐπὶ τῆς ἀθηναϊκῆς δημοσιογραφίας, ἐξ ἐκείνων ἐν οἷς διαχωρίζουσι τριάδες ἀστερίσκων λέξεις, λέξεις, λέξεις!...

Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι οἱ μέγιστοι τῶν ἀνδρῶν ὑπῆρξαν ἐν μέτρῳ λογοπαίκται, οὐδ' ἀμφισβητῶ ὅτι ὀλίγα ἐπιτυχῆ λογοπαίγνια εἶνε εὐάρεστον πάσης, καὶ τῆς σοβαροτέρας ὁμιλίας ἄρτυμα. Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ Πέτρου. Ἡ δ' ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου *λύσις* τοῦ Γορδίου δεσμοῦ διὰ τοῦ ξίφους, προφανῶς ἐπέχει τόπον λογοπαιγνίου. Ἀλλ' εἰς μὲν τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἡ ἀδυναμία εἶνε ἴσως ἐπιτετραμμένη· πλὴν διὰ τοὺς συστηματικοὺς λογοπαίκτας, τοὺς ἔχοντας μόνον τὸ ἀμφίβολον τοῦτο προσόν, νομίζω ὑπέρμετρον τὴν συγκατάβασιν τῶν ἄλλων, οἵτινες ὑπομένουσι πολύωρον καὶ ἀκούσιον λῆρον, δι' ἓν μόνον ἀνεκτὸν λογοπαίγνιον. Διὰ νὰ ὀνομασθῇ ἐπιτυχὲς λογοπαίγνιόν τι, ἀπαιτεῖται νὰ ᾖνε τόσον ἀβίαστον, ὥστε νὰ μὴ διακρίνηται ὅτι ἡ ἔννοια ἐρρυθμίσθη πρὸς τὴν λέξιν· καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς λογοπαίκταις· ἔστω καὶ τοῖς ἑτοιμοτέροις, δὲν συμβαίνει ἢ κατὰ ἓν ἐπὶ χιλίοις. Προτιμῶ νὰ μὴ εὕρω ποτὲ τὸν μαργαρίτην, ὅταν πρόκειται νὰ κατασπιλωθῶ ζητῶν εἰς ἀτέρμον βάραθρον βορβόρου.

Διὰ τοῦτο ἐγώ—ἴσως δὲ καὶ οἱ ἀναγνῶσται—οὐδέποτε θὰ εἶχον φίλον τὸν Ἀγγελόπουλον, ἀλλ' ὁ Λέων ἐφρόνει ἄλλως καὶ κατετέρπετο εἰς τὴν συναναστροφὴν ἐκείνην τὴν πλήρη γέλωτος μωροῦ, τὴν ἄπονον, τὴν ἐλαφράν, τόσῳ πρὸς τὰς ἕξεις του σύμφωνον. Εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ κυρίου Ἀσημάκη καὶ εἰς ὁμοίας, οἱ δύο φίλοι διέπρεπον, τοῦ μὲν λογοπαίζοντος αἰωνίως, τοῦ δὲ διηγουμένου μετ' εὐτραπελίας καὶ χάριτος τὰς περιπετείας καὶ τὰ τελευταῖα ἐπεισόδια τοῦ βίου του. Ἡ χαρίστει ἐπίσης ἡ εὐφυὴς εἰρωνεία καὶ τὸ σκῶμμα τοῦ Λέοντος, ὅστις εὑρισκόμενος ἐν μέσῳ κύκλου, ἐφ' οὗ ἐκυριάρχει, εἶχεν ἐκτραχυνθῇ ἐμπαίζων μέχρις ἀναιδείας τοὺς ἄλλους, ἀδαεῖς πολλάκις τῶν ἕξεων τοῦ καλοῦ κόσμου, ἀτόλμους καὶ ἀνικάνους πρὸς ὑπεράσπισιν. Εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν πενιχρῶς ἐσκευασμένην, οἱ κύριοι καὶ αἱ κυρίαι καθήμεναι περὶ τὴν κυκλοτερῆ τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἤχνιζον τὰ μεγάλα κύπελλα τοῦ τείου, ἐν ᾧ ἔξω ὠρύετο ὁ ἄνεμος συστρέφων τὴν χιόνα ἢ τὴν βροχήν, ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὰς ἐνδιαφερούσας ἐκείνας διηγήσεις. Μετ' ἀπαθείας τιμώσης αὐτόν, ὁ Λέων ἐξέθετε τὰ αἴτια τῆς πτώσεώς του, ἀποδίδων τὰ πάντα εἰς τὴν ἄσωτον ζωήν, ἧς δὲν ἀπέκρυπτε τὰς σκανδαλώδεις λεπτομερείας· ἐξεσφενδονίζοντο τότε ἀλλεπάλληλα τὰ λογοπαίγνια τοῦ Ἀγγελοπούλου, ὁ Λέων διέκοπτε τὴν διήγησιν διὰ νὰ γελάσῃ, ἐγέλων δὲ καὶ οἱ λοιποί, λαμβάνοντες ἀφορμὴν νὰ ροφήσωσι τὰ κύπελλά των. Οὕτω διήρχοντο ἑσπέραι πολλαί, ὅταν δὲν συνεκροτεῖτο αὐτοσχέδιον χαρτοπαίγνιον, ταχυδακτυλουργικὴ παράστασις ἐρασιτεχνῶν, ἢ ἐκ τῶν ἐνόντων χορός.

Ὁ κόσμος οὗτος ἵστατο τόσῳ χαμηλὰ ἠθικῶς, ὥστε ὁ Λέων ἠπόρει πῶς κατώρθωσε νὰ συγκαταβῇ μέχρις αὐτοῦ. Ὅσῳ θετικὸς ἦτο ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ὅσον ἀπεστρέφετο τὰς κενὰς λέξεις, δὲν ἦτο ἐν τούτοις ὑποκριτὴς καὶ ἤθελε πάντοτε τοὺς τιμίους τιμίους καὶ τοὺς ἀτίμους ἀτίμους. Ἠρώτα πολλάκις ἑαυτὸν τί συμφέρον ἦγε τοὺς συζύγους Ἀσημάκη, ὥστε νὰ γίνωνται ἐν γνώσει καὶ αὐτόχρημα οἱ προαγωγοὶ τῶν φοιτητῶν μετὰ τῶν κοράσιδων τῆς συνοικίας, καὶ νὰ καθιστῶσι τὴν οἰκίαν των κέντρον καὶ καταφύγιον τῶν σκανδαλωδεστέρων ἐρώτων. Διέπραξεν ἴσως χειρότερα ὁ Λέων καὶ συνηγελάσθη μετὰ κόσμου αἰσχροτέρου· ἀλλ' εἰσῆλθε καὶ εἰς ἀπειρίαν οἴκων ἐντίμων, ὧν ἐθαύμασε τὴν ἀρετὴν καὶ ἔνθα ἐσεβάσθη ἑαυτόν. Ἐκ τῶν κυριῶν, τὰς ὁποίας συνανεστρέφετο τόρα, οὐδεμία ἦτο ὡς ἡ μήτηρ του, καὶ ἐκ τῶν δεσποινίδων, μεθ' ὧν συνεχόρευεν, οὐδεμία ὡς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐδέχοντο ἄλλοτε οἱ γονεῖς του. Εἶνε λοιπὸν τόσον ἀληθές, ἔλεγεν, ὅτι ἡ μετριότης τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς ἡ ἀτέλεια αὐξάνουσι μὲν ἀναιδῶς τὰς περὶ ἀρετῆς ἀξιώσεις, ἀλλ' ἐλαττοῦσι τόσῳ σημαντικῶς τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος; Αὐτὸς ὁ πελάτης τῶν φρυνῶν, ἠναγκάζετο νὰ ἐρυθριᾷ εἰς λέξεις καὶ ὑπαινιγμούς, τοὺς ὁποίους ἤκουεν ἀπὸ γυναῖκας, χαιρούσας φήμην καὶ ὑπόληψιν τιμίων καὶ ἐναρέτων· ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, ἐρήμου καὶ σκοτεινοῦ μένοντος συνήθως, ἀντελήφθη πολλάκις σκηνῶν μεταξὺ τῶν νέων ἐραστῶν, ὧν ἀφεύκτως θὰ ἦτο ἐν γνώσει ἡ ἀξιότι-

μος οἰκοδέσποινα· ὑπό τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου, παρετήρησε πλέον ἢ ἅπαξ ὅτι οὐδεμία γυναικεία κνήμη ἔμενεν ἀργὴ καὶ ἐλευθέρα, ἀλλὰ πᾶσαι συνεθλίβοντο μεταξὺ τῶν κνημῶν τῶν παρακαθημένων, οἵτινες, ἐκτὸς τῆς κυβείας, ἐπεζήτουν καὶ ἄλλου εἴδους συγκινήσεις. Ἀλλ' ὅτι δέν θα λησμονήσῃ ποτὲ εἶνε τὸ ἐπεισόδιον μελαγχροινῆς δεσποινίδος, καλλισφύρου καὶ εὐτραφοῦς, ἀποβλεπούσης ἄλλως εἰς ἔντιμον ἀποκατάστασιν. Μίαν ἑσπέραν, ἐν ᾧ τὴν μίαν τῶν κνημῶν της ἐκράτει αὐτός, τὴν ἑτέραν ἐβεβαιώθη ὅτι συνέθλιβεν ὁ ἐκεῖθεν συμπαρακαθήμενος· ἡ καλὴ δεσποινίς, ἵνα δέχηται ἀνέτως τὴν ὑποτραπέζιον θεραπείαν τῶν τεσσάρων ποδῶν, ἠναγκάζετο νὰ κρατῇ διαρκῶς τοὺς πόδας ἀφεστῶτας, νὰ διανέμῃ τὰ βλέμματά της, τὰς φιλοφρονήσεις της καί την καρδίαν της. Τοιοῦτον καταμερισμὸν σώματος καὶ ψυχῆς οὐδ' εἰς τοὺς οἴκους τῆς ἀπωλείας ἔτυχε νὰ ἴδῃ ὁ Λέων· καὶ ἐκ τοιούτων πολλῶν παραδειγμάτων ἐνθαρρυνθείς, δὲν ἐβράδυνε νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τῆς συνειδήσεώς του, ὡς πρός τον μετὰ τῆς Ἀντιγόνης ἔρωτα, καί νὰ καταστήσῃ τὴν οἰκίαν τῆς φίλης του κονίστραν τῶν φλογερωτέρων ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων.

Νοεῖται ὅτι κόσμος τοιοῦτος δὲν ἠρώτα ποῖος εἶνε καὶ πόθεν ἔρχεται ὁ Λέων Ρόδιος. Ἐν ᾧ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι ἔφρισσον εἰς τὸ ὄνομά του καὶ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ τον πτύσωσιν, ἐὰν ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου· ἐν ᾧ οἱ παλαιοί του θαυμασταὶ εἰς πρώτην συνάντησιν τὸν προσηγόρευον διὰ τοῦ εἰρωνικοῦ comte! καὶ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος τῷ ἔκλεισε κατὰ πρόσωπον τὴν θύραν, ὄχι διότι ἐπτώχευσεν, ἀλλὰ διότι ἠτιμάσθη,—ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πίθηκοι τοὐναντίον ἐθεωροῦντο εὐτυχεῖς νὰ ἔχωσι μεταξύ των τὸν υἱὸν τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ, φιλοδοξοῦντες νὰ θλίψωσι τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἔθλιψεν ὁ ἀριστοκρατικώτερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν. Ἐνώπιον τοῦ ἀμέμπτου του χοροῦ, τοῦ μουσικοῦ ταλάντου, τῶν ὡραίων του παιγνίων, τῆς εὐφραδείας του, ἐλησμόνουν τὰ παλαιά του ἄθλα, ἅτιν' ἄλλως ὁ Λέων εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ διηγεῖται παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἴσως ἐφηρμόσθη καὶ ἐδῶ τὸ ρηθὲν ὅτι: ἐὰν κανεὶς ἐνθυμῆται τὸ παρελθόν του, ὁ κόσμος τὸ λησμονεῖ.

Ἡ Βασιλικὴ πρὸ πάντων τῷ εἶχε δώσει ὕλην διὰ τὰς ὡραιοτέρας καὶ μᾶλλον ἐνδιαφερούσας διηγήσεις τῶν μακρῶν ἐκείνων νυκτῶν. Τὴν ἐγνώριζον σχεδὸν πάντες οἱ ἀκροαταὶ καί την ἐνεθυμοῦντο περίχρυσον καὶ περικαλλῆ ἁμαξοδρομοῦσαν εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μακαρίτιδος κυρίας Ροδίου ἢ τῆς σεβασμίας κυρίας Δυβάλ. Ὅταν τὸν ἠρώτων τί ἀπέγεινεν ἡ Ἑλληνὶς ἀπήντα τὸ στερεότυπον: «Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω· μιὰ βραδυά, εἶνε τόρα δύο-τρία χρόνια, μού την ἄρπαξεν ἕνας φίλος μου καί... ἐδῶθε πᾶν' οἱ ἄλλοι.»

Ὁ Λέων ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Μακρὰν τοῦ κόσμου ἀπό τινων ἐτῶν ἠγνόει καθ'ὁλοκληρίαν περὶ τῆς τύχης τῆς Βασιλικῆς. Δὲν ἔβλεπε κανένα ἐκ τῶν δυναμένων νὰ τον πληροφορήσωσιν, οὐδ' ἦτο βέβαιος ἂν ἀπεκάλυψέ τις τὸ ἐρωτικὸν καταφύγιον τοῦ Κρίτωνος Ἀστεριάδου, ἀφ' οὗ ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὴν κυρίαν Δυβάλ. Ὁ κόσμος εἶχε λησμονήσει πρὸ πολλοῦ τὴν Ἑλληνίδα τῆς Ροδίου, ὡς λησμονεῖ τις καί το λαμπρότερον μετέωρον, ἅμα σβεσθῇ. Διά τον Λέοντα ἡ ἄλλοτε προσφιλὴς κόρη δὲν ἦτο πλέον ἢ ἁπλῆ μεμακρυσμένη ἀνάμνησις, διερχομένη πολλάκις τοῦ νοῦ του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐγγίζῃ τὴν καρδίαν του. Μόνον ἠσθάνθη μικράν τινα ἀνησυχίαν, μᾶλλον περιεργίας ἢ οἱουδήποτε ἄλλου ἐνδιαφέροντος αἴσθημα, ὅταν εἰς φίλος του, ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς συναναστροφῆς τοῦ κυρίου Ἀσημάκη, τῷ εἶπε ποτὲ ὅτι συνεννοηθεὶς μετά τινος γραίας προαγωγοῦ, ἔλαβε διὰ μίαν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιόν του νεάνιδα ὡραιοτάτην, ἔχουσαν τὸ ὄνομα καί τα χαρακτηριστικὰ τῆς Βασιλικῆς· μὴ γνωρίζων τότε τὸν Λέοντα ὁ νέος, δὲν ἔδωκε πολλὴν προσοχὴν εἰς τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἥρως μας δὲν ἐβασάνισε πολὺ τὴν ἀόριστον ἐκείνην πληροφορίαν.

Χάριν διασκεδάσεως ἐν τούτοις, καὶ διαθρύπτων τὴν ἀνάμνησίν του ὁ Λέων ἐπεξειργάσθη τελευταίως προσωπογραφίαν τινὰ τῆς Βασιλικῆς, ἀναγαγὼν ἐπιτυχῶς εἰς φυσικὸν μέγεθος μικρὰν ἀλλὰ νεωτάτην αὐτῆς φωτογραφίαν. Ὅταν ἀπεπεράτωσε τὸ καλλιτέχνημα, ἀνέγραψε κάτωθι ἀντὶ ἐπιγραφῆς τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς κυρίας Δυβὰλ φράσιν, ἥτις τῷ ἔμεινε ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην:—«Μία χεὶρ ἰσχυρὰ μὲ ὠθεῖ εἰς τὸ ἄγνωστόν μου πεπρωμένον».—Καὶ ἐντὸς τοῦ πολυτελεστέρου πλαισίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο παρ' αὐτῷ, ἀνήρτησε τὸ ὅλον ὑπεράνω τοῦ γραφείου του. Ἡ ἀκτινοβόλος καλλονὴ τῆς Ἑλληνίδος ἐπέλαμψε μεταξὺ τῶν ἄλλων φωτογραφιῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ χάρτου, ἐντὸς τοῦ πενιχροῦ δωματίου, οἱ θελκτικοί της ὀφθαλμοί, ψυχροὶ καὶ ἀπλανεῖς, προσηλοῦντο ἐπιμόνως ἐπὶ τοῦ ἄλλοτε ἐραστοῦ της. Ἀλλ' εἶχον τοιαύτην ζῶσαν ἔκφρασιν οἱ ἄψυχοι ἐκεῖνοι χαρακτῆρες, ὥστε πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ νέος, ποῦ εὑρίσκετο ἄρά γε τότε ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ἀπεδίωξεν, ἐὰν ηὐτύχει ἐν τῷ νέῳ της ἔρωτι, ἢ ἐὰν ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον ἴσως τὴν περιέβαλλε, δὲν διέκρινεν ὡς εὐελπι φῶς μακράν, μακράν, τὴν εἰκόνα τοῦ Λέοντος. . .

ΙΑ'

Εἶσαι ἀδελφή μου! . . .

Ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ἀντηχοῦσιν οἱ τρελοὶ κρότοι τῶν Ἀποκρέω. Προσωπιδοφόροι ἐποχούμενοι ἢ πεζοί, παρελαύνουσι πρὸ τοῦ ἀλαλάζοντος πλήθους, τὸ ὁποῖον κατέκλυσε τὴν ὁδὸν Σταδίου, τὰ Χαυτεῖα καί τας Πλατείας. Ἡ προαιωνία *γκαμήλα*, περιφέρουσα διὰ τῶν ἀνθρωπίνων της ποδῶν τοὺς τερατώδεις ὕβους καί τον ἐπιμήκη λαιμόν, ἀργυρολογεῖ, ἕλκουσα ὄπισθέν της τὰ παιδία τῆς συνοικίας. Πρὸ τοῦ κάρρου τοῦ *Περικλέους* σταματῶσι καγχάζοντες οἱ ὀλιγαρκεῖς ἀπόγονοι τοῦ Περικλέους, ἐν ᾧ ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν καὶ τῶν παραθύρων αἱ καλαὶ Ἀτθίδες ἐκσφενδονίζουσι φασήλους καὶ σκώμματα καὶ ὀφθαλμοβολὰς ἐναντίον τῶν διαβατῶν. Γενικῶς προτιμῶνται οἱ νεαροὶ καὶ κομψοὶ Εὐέλπιδες, οἵτινες πανστρατιᾷ ἀνελθόντες, περιφέρουσι τὰ κίτρινα σειράδια καί τα περιλαίμια ἀνά τας ὁδούς· ζωηρὰ στίγματα ἐν τῷ μέσῳ τῆς μελανότητος τοῦ πλήθους. Τὸ ἑσπέρας, ὅταν θ' ἀρχίσωσιν οἱ χοροί, αἱ ὁδοὶ ἐρημοῦνται· πολλαχοῦ πυραὶ ἐκ ρητίνης ἐπιρρίπτουσι τὴν πένθιμον αὐτῶν λάμψιν, καὶ διαχέωσι τὸν ὀσμηρὸν καπνόν· εἶτα τὸ μονότονον καὶ μελαγχολικὸν τύμπανον, τὸ καταπνίγον τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ, μαίνεται κροτοῦν μέχρι βαθείας νυκτός. Τέλος περί την πρωΐαν, ὠχροὶ καὶ νυσταλέοι οἱ χορευταί, ἀπέρχονται ριγοῦντες εἰς ἡμερήσιον ὕπνον.

Ὁ Λέων διασκεδάζει μετὰ τῆς οἰκογενείας Ἀσημάκη. Αὐτός, ὁ συνταράσσων ἄλλοτε τὰς Ἀθήνας διὰ τῶν χορῶν του, εὐχαριστεῖται τόρα εἰς τὰς γελοίας ἀπομιμήσεις τῶν γειτόνων του. Τρὶς ἢ τετράκις τῆς ἑβδομάδος χορεύει εἰς τὴν οἰκίαν των· τὰς λοιπὰς ἡμέρας τὸν προσλαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν, ὅπου ἂν προσκληθῶσιν. Ὁ Λέων εἰσέρχεται εἰς τὰς ξένας οἰκίας μετ' ἐπιφυλάξεως, φέρων τὴν προσωπίδα, καὶ δέν την ἐξάγει πρὶν ἢ βεβαιωθῇ, ὅτι οὐδὲν ὕποπτον ἄτομον εὑρισκόμενον ἐκεῖ, δύναται νὰ τον ἐνοχλήσῃ. Ἅμα ἀποκαλυφθῇ, γίνεται δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Μετὰ μεσημβρίαν μετημφιεσμένος καὶ ἔχων παρ' αὐτῷ τὸν φίλον του Ἀγγελόπουλον, διατρέχει ἐφ' ἁμάξης τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπαναβλέπει μετὰ χρόνον πολὺν τὰ ποθητὰ κέντρα· ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ἴδιος γελῶν, *μασκαρευμένος* εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἔπρεπε νὰ *ξαναμασκαρευθῇ* διά να φανῇ πάλιν εἰς τὸν κόσμον.

Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν ὁ κύριος Ἀσημάκης ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ μέγαν χορόν. Εἶχε κάμει πρόσκλησιν γενικήν, δηλώσας ὅτι δέχεται καὶ ὁμίλους προσωπιδοφόρων sans facons, ὡς ἔλεγε, καὶ ἀνέθηκε τὴν γενικὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν Λέοντα. Ὁ ἥρως μας, ἔμπειρος ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τῶν τοιούτων, εἰργάσθη μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπὲρ τῆς δυνατῆς ἐπιτυχίας τοῦ χοροῦ. Ἀπὸ τῆς πρωΐας εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀσημάκη· αὐτὸς μετὰ τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς ὑπηρετρίας, μετεκίνησε τὰ ἔπιπλα, διά να οἰκονομήσῃ χῶρον, αὐτὸς ἐφρόντισε περὶ τῆς γενικῆς διακοσμήσεως, αὐτὸς ἀνήρτησε λαμπτῆρας, αὐτὸς ἐτοποθέτησε κηροπήγια, καὶ πρὶν ἢ στηλώσῃ ἐντὸς αὐτῶν τὰ κηρία, τὰ ἔξεεν ὀλίγον χαμαί, διά να καταστήσῃ τὸ δάπεδον ὀλισθηρόν. Καλὲ 'ξεύρετε τί θα 'πῇ μέγας χορός; . . . Μόνος κατεσκεύασεν ἐκ πολυχρώμου γάζης καὶ χαλκομανιῶν τὰ παράσημα τοῦ ἐγκύκλου· καὶ μετὰ τοῦτο ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδο-

κυμβάλου διά να γυμνασθῇ τὸν νέον βαλισμόν, τὸν ὁποῖον θ' ἀνέκρουε τὴν ἑσπέραν διὰ πρώτην φοράν. Ἡ κυρία Ἀσημάκη, καίτοι πολύσαρκος καὶ δυσκίνητος εὑρίσκετο ἐν πυρετῷδει ἐνεργείᾳ, — 'ξεύρετε τί θα 'πῇ μέγας χορός; — φροντίζουσα περὶ τῶν τραγημάτων καὶ τῶν ἀναψυκτικῶν, καὶ ἀποστέλλουσα ἀλλεπαλλήλως τὸν ὑπηρέτην ἀπὸ τοῦ Παντοπώλου εἰς τοῦ Ζαχαροπλάστου. Συχνὰ ἔλεγεν εἰς τὸν Λέοντα μὲ κλαυθμηρὸν ὕφος: — «Ὤχ! κι' αὐτὸς ὁ μέγας χορός! βάσανο καὶ ἀνησυχία, κύριε Ρόδιε· καὶ μήπως θά τους τρατάρω καὶ τίποτα; τὸ τσάϊ τους μὲ γάλα καί με βούτημα, μπονμπὸν μὲ ροσόλια, καμμιὰ πάστα ὕστερα, καί τα σάντβιτς μέ το κρασί. Εἰμποροῦσα, δέν σου λέγω, νὰ εἶχα καὶ σουπέ· ἀλλὰ ποῦ τραπεζαρία γιὰ τόσους ἀνθρώπους... ἀλλὰ καὶ ἔτσι, μὲ τοῦτα καί μ' ἐκεῖνα, ἑκατὸν πενῆντα φράγκα θά μου πᾶνε μέσα στὸ νερό...» — «Μὰ δέν το 'ξεύρετε, κυρία μου; ἀπήντα μὲ πονηρίαν ὁ Λέων· αὐτὰ τὰ πράγματα θέλουν ἔξοδα· ὅταν κ' ἐμεῖς ἤμαστε στὰ καλά μας, ποῦ 'δίδαμε χορούς, καὶ πέντε χιλιάδες, καὶ δέκα χιλιάδες φράγκα μᾶς 'πήγαιναν τὴ βραδυά».

Τέλος τὴν ἑσπέραν ὁ Λέων, περιβληθεὶς τὰ εὐπροσωπότερα λείψανα τῆς ἱματιοθήκης του, μελανὴν ἐπιγονατίδα καὶ κίτρινα χειρόκτια, μετέβη πρῶτος διά να ὑποδεχθῇ τοὺς προσκεκλημένους μετὰ τῆς Ἀντιγόνης. Πολλὰ κηρία ἀνημμένα ἔρριπτον ζωηρὸν φῶς ἐν τῷ ὁπωσοῦν εὐρεῖ προδρόμῳ καὶ τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ, κενῇ ἐπίπλων, ἐκτὸς τῶν ἀπαραιτήτων καθισμάτων. Τὸ αὐτοσχέδιον καπνιστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον μετεβλήθη τὸ ἑστιατήριον, ἐφωτίζετο ὑπὸ λαμπτήρων· ἓν ἄλλο δωμάτιον περαιτέρω ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κυριῶν — καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐντὸς τοῦ μικροῦ καὶ περιωρισμένου τούτου χώρου ἔπρεπε ν' ἀναστραφῇ, νὰ χορεύσῃ, νὰ εὐθυμήσῃ κόσμος ἐξ 100 ἀτόμων, ὡς ὑπελογίζοντο κατ' ἐλάχιστον ὅρον οἱ προσκληθέντες, ἄνευ τῶν αὐτοκλήτων καὶ τῶν προσωπείων. Ὁ Ἀγγελόπουλος, ὅστις ἔσπευσεν ἐκ τῶν πρώτων, ἔμενεν εἰς τὸν πρόδρομον ἐν κύκλῳ γνωστῶν, ἔνθα διέπρεπον τὸ κυανοῦν ἐσωκάρδιον — δῶρον τοῦ πάντοτε ἐλευθερίου Λέοντος — καὶ τὰ ἄφθονα λογοπαίγνιά του. Ἐκεῖ αἱ εὐφυολογίαι διεσταυροῦντο, ὅπως οἱ καπνοὶ τῶν σιγάρων, ἐγένετο δὲ θῦμα συχνότερον τοῦ φιλοσκώμμονος οἴστρου ἡ πλαδαρὰ ὑπηρέτρια τοῦ Ἀσημάκη, ἥτις συχνοδιέβαινεν ἀσθμαίνουσα χάριν ὑπηρεσίας. Πρώτην φορὰν ἡ δυστυχὴς ἐγνώριζε τί θα 'πῇ μέγας χορός... Οἱ ἄγνωστοι, οἱ τὸ πρῶτον ἐρχόμενοι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τὸν κύκλον, ἔμενον δειλότεροι ἐξ ἀποστάσεως, καὶ ἐγέλων ἰσχυρῶς διά τας εὐφυολογίας τῶν ἄλλων, ἐλπίζοντες ν' ἀναθαρρήσωσι ταχύτερον διὰ τῆς κολακείας καί να γνωσθῶσιν. Αἱ κυρίαι δὲν εἶχον εὐθυμήσει ἀκόμη· ἐκάθηντο εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, ἀπειροκάλως καὶ πενιχρῶς ἐνδεδυμέναι, γνωρίζουσαι ἀλλήλας καὶ ὁμιλοῦσαι σοβαρότερον. Ἐνίοτε ὑψοῦτο ὑπέρ την ὁμιλίαν τῶν ἄλλων ὁ γέλως ἢ ἡ ἐπιφώνησις ζωηρᾶς δεσποινίδος, ἀλλ' εἰς ἄκρον χαμηλῆς ἐκ τῶν οἰκείων, τοῦθ' ὅπερ ἠνάγκαζε τὸν Ἀγγελόπουλον νὰ ἐπιφαίνηται ἑκάστοτε εἰς τὴν θύραν καί να φωνάζῃ λογοπαίζων:

— Ἄ μπράβο, δεσποσύνη Εὐτέρπη, σεῖς φθάνετε, βλέπω, *'ψηλότερα ἀπ'* ὅλαις ἀπόψε!...

Μετ' ὀλίγον εἰσέβαλε μετὰ θορύβου νέος ὅμιλος, κατόπιν ἄλλος, καὶ πάλιν ἄλλος. Ἤδη ἡ ἀνακίνησις ἐζωηρεύθη· ὁ πρόδρομος καί το καπνιστήριον, ἔνθα ἀπεσύροντο ἀπ' ἀρχῆς οἱ μὴ χορεύοντες, ἐπληρώθησαν· εἰς τὴν αἴθουσαν αἱ κυρίαι δὲν εὕρισκον θέσεις, καὶ ἤρχησεν ἤδη νὰ φαίνηται στενὸς ὁ χῶρος καὶ ἀνεπαρκής. Ἡ ἐνάτη ἤχησε καὶ ἐδύναντο νὰ κάμωσιν ἔναρξιν τοῦ χοροῦ — οἰκονομία χώρου καὶ τοῦτο. Ὁ Λέων ἤναψε τὰ κηρία τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐκάθησε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἤρξατο ἀνακρούων θορυβωδῶς τὸν νέον του στρόβιλον. Ἀλλὰ μετά τας πρώτας στροφὰς περιεκυκλώθη ἀπὸ τοὺς κυρίους, προθύμους νὰ φανῶσιν εἰδήμονες καὶ ἐνεργητικοὶ μέ τας παρατηρήσεις: — «Ἀπὸ πόλκα ἔπρεπε νἀρχίσῃς... — Μὴ τόσῳ γρήγορα! δὲν εἶνε χρόνος αὐτός... — Καλλίτερα θὰ ἦταν μιὰ μαζοῦρκα στὴν ἀρχή. — Πολὺ σιγὰ παίζετε, δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ χορεύσῃ... — Δὲν παίζετε brise de Phalère, κύριε Ρόδιε; — » Ὁ Λέων δὲν ἀπήντα· ἠρκεῖτο νὰ μειδιᾷ εἰρωνικῶς ὑπό τον μύστακά του καί να παίζῃ ὅ,τι καὶ ὅπως ἤθελεν. Τί τῷ ἔμελλε! *νὰ τον κάμουν τὸ δάσκαλο* οἱ φοιτηταὶ τῆς Νεαπόλεως!...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐστροβίλιζον τὰ πρῶτα ζεύγη. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν δὲν ηὔξανεν ὁ ἀριθμός των, τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχήν· ἀλλ' εὐθὺς ὡς γαργαλισθέντες καὶ ἄλλοι κατῆλθον εἰς τὸν χορόν, ἀκριβῶς δῆλα δὴ ὅταν ὁ *χορὸς* ἔγινε *μέγας*, ἀνεφάνησαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς στενοχωρίας, καὶ ἀντήχουν ὀλίγα «pardon» κατόπιν συγκρούσεων. Μετ' ὀλίγον τὸ κακὸν ἐγένετο ἀνυπόφορον· δὲν ἐδύνατο κανεὶς νὰ κάμῃ δύο βηματισμοὺς ἄνευ συγκρούσεως. Ἡ ἐκ τῆς στενότητος προσπέλασις τῶν σωμάτων ἦτο τόσῳ σκανδαλώδης, ὥστε πολλαὶ δεσποινίδες ἐζήτησαν νὰ καθήσωσι· ἀλλὰ δὲν ταῖς ἐπετράπη ὑπὸ τῶν χορευτῶν καὶ ὁ στρόβιλος ἐξηκολούθησεν οὕτω συμπεπιεσμένος, ἐν μέσῳ τῶν γελώτων ἐκείνων, οἵτινες ἐθεώρησαν τὸ πρᾶγμα ἀστεῖον καὶ εὐνοϊκόν... Ἐπὶ τέλους ἓν ζεῦγος ἐξηπλώθη συμπλέγδην καὶ ὁ Λέων ἔκρινε καλὸν ν' ἀνακρούσῃ τὸ finale.

Ἐγένοντο εἶτα διαβούλια περὶ ἀποτροπῆς τοῦ κακοῦ καὶ ἕκαστος ἔλεγε τὴν γνώμην του. Ἀλλ' οὐδεμία ἠλέγχθη πρακτικὴ καὶ ἐφαρμόσιμος· διὰ τοῦτο ἡ *διασκέδασις* ἐξηκολούθησεν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους καὶ ὑπὸ τὰ αὐτὰ ἄτοπα, αὐξάνοντα μάλιστα ἐφ' ὅσον προσήρχοντο νέαι συνοδεῖαι προσωπείων.

Τί τετράχορος θεέ μου! ἦτο ἐκεῖνος ὁ πρῶτος! Πόσα κωμικὰ ἐπεισόδια, πόσοι γέλωτες ἠχηροί, πόσοι θυμοὶ στιγματοὶ στενοχωρίας, ὁποῖαι κραυγαὶ ἐναγώνιοι τοῦ Ἀγγελοπούλου, διευθύνοντος κατὰ γενικὴν παράκλησιν, καὶ προσπαθοῦντος νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἀνοικονόμητα!... Ὅπως δήποτε καὶ ὁ πρῶτος τετράχορος ἐπερατώθη, καὶ ὅταν κάθυγροι ὅλοι καὶ ἀσθμαίνοντες κατέλαβον τὰς θέσεις των — ὅσαι ὑπῆρχον — διενεμήθη τὸ τέϊον, ἐπανελήφθη δὲ πάλιν ἡ συνδιάλεξις καὶ αἱ ἀστειότητες. Ἐν τῷ προδρόμῳ πρὸ πάντων, περὶ τὴν μικρὰν τράπεζαν, ὅπου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Λέοντος ἐκάθησαν οἱ ζωηρότεροι νέοι, ἀποδιώκοντες τὰς πλησιαζούσας δεσποινίδας, ἀλλ' οὐχὶ καί τα κύπελλα τοῦ τείου μέ τα δίπυρα, ὁ θόρυβος ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ὅλοι ὡμίλουν καὶ ἐγέλων, ἀδιαφοροῦντες ἂν ἠκούοντο ἢ ἂν ἐνοοῦντο, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἀλαλαγμοῦ, ὁ Ἀγγελόπουλος ὕψου ὑπὲρ πάσας τὴν φωνήν, ὁσάκις τῷ ἤρχετο λολοπαίγνιόν τι, ἐπιτυχέστερον τῶν ἄλλων. Αἴφνης εἰς τὸν χαριτολόγον δημοσιογράφον ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νἀναγνώσῃ εἰς ἐπήκοον ὅλων ἓν νόστιμον ἀρθρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἐν ᾗ ἔγραφεν· ἐπρόκειτο περὶ εὐγενοῦς τινος καὶ πνευματώδους λωποδύτου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἤλπιζε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ὅμιλον. Ἀνέσυρε λοιπὸν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ φύλλον καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ κἂν τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἄλλων ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν, διὰ τῆς ἠχηρᾶς του φωνῆς κατορθώσας νὰ ἐπιβάλῃ σιγήν. Ἰδοὺ τί εἶχε γράψει ὁ Ἀγγελόπουλος:

«Ὁ ἀξιότιμος κύριος Κρίτων Ἀστεριάδης, ὁ γνωστὸς κομψευόμενος τῆς ὁδοῦ Σταδίου, εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀπέλθῃ τῶν Ἀθηνῶν, βαρυνθεὶς, φαίνεται, τοὺς χοροὺς καὶ τὰς διασκεδάσεις τῆς πρωτευούσης. Ἀλλὰ μὴ ἔχων χρήματα — τίς οἶδε πού τα ἐξώδευσεν ὁ εὐλογημένος Κριτων — κατέφυγεν εἰς εὐφυέστατον τέχνασμα, τοῦ ὁποίου ἐγένοντο θύματα πολλοί... ἀμαξηλάται. Γνωστὴ ἡ συνήθεια τοῦ *καπάρου*. τριδράχμου ἢ πενταδράχμου ἀσφαλίστρου, τὸ ὁποῖον λαμβάνει κανεὶς ἀπὸ τον ἀμαξηλάτην, μεθ' οὗ συμφωνεῖ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. διά να ἦνε βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθῃ τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν — ἄνευ τοῦ ὁποίου τρέχει κίνδυνον, αὐτὸς ὁ *κανείς*, νά τον ἀφήσῃ ὁ σιδηρόδρομος ἢ το ἀτμόπλοιον. Τούτου ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ ὁ ἀπέναντος Ἀστεριάδης, καὶ τὴν προηγουμένην δῆθεν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἡμέραν, ἢ μᾶλλον ἑσπέραν, ἀπετάθη εἰς καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἀμαξηλάτας — εἰς ἕκαστον χωριστὰ βέβαια — καὶ προσποιούμενος ὅτι θέλει νὰ καταβῇ εἰς Πειραιᾶ τὴν θην ὥραν τῆς πρωΐας, ἐλάμβανεν ἄνευ δυσκολίας τὸ πεντάδραγμον *κάπαρον*. Ἀφ' οὗ ἐμάξευσεν ὁ καλός σου καμμιὰ ἑκατοστὴ φράγκα, κατῆλθε τὴν ἱ'ίαν ἑσπέραν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐκεῖθεν τίς οἶδε ποῦ καὶ πῶς. Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἡ πρὸ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ρώμης ὁδὸς ἐγέμισεν ἁμάξας· ἦτο κωμικώτατον τὸ θέαμα τῆς ἀναιτίου καὶ ἀπροόπτου ἐκείνης συγκεντρώσεως. Ἔκπληκτος ὁ ξενοδόχος διά την πρωϊνὴν ἐπιδρομὴν τῶν Αὐτομεδόντων, τοὺς εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ ξένος του εἶγεν ἤδη σύγει ἀπὸ τῆς χθές, ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγησαν οἱ ἀμαξηλάται. ὅταν ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸν αὐτὸν ἐζήτουν ὅλοι... Ταγέως ἐνόησαν τὴν πρωτότυπον λωποδυσίαν καὶ πλήρης ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας τὰ θύματα μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ καλὸς κ. Κοσονάκος ἐπέθανε στὰ γέλοια, ἅμα ἤκουσε τὰ διατρέξαντα, καὶ εἶγε δίκηο.

»— Ἀφ' οὗ ἔφυγε, τοὺς εἶπε, σεῖς ἀμάξια ἔχετε· τρέξετε νά τον φθάσετε!

»Τὴν συμβουλὴν τοῦ κυρίου Διευθυντοῦ δὲν ἐξεπλήρωσαν οἱ ἀμαξηλάται, φοβούμενοι ἴσως μήπως ἤθελον καταδιώξει ἀνωφελῶς μέχρι τῶν ἀστέρων τὸν Ἀστεριάδην, ἀλλ' ἀπεφάσισαν νά μη δίδωσιν εἰς τὸ ἑξῆς *κάπαρον*, καὶ ἂς φροντίσῃ ὁ κόσμος νὰ εὕρῃ ἄλλο ἐχέγγυον.»

Οἱ ἀκροαταὶ ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας παταγώδεις καὶ εἰς χειροκροτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος καὶ οἱ μὴ ἀκούσαντες τὸ ἀρθρίδιον.

— Βρέ τον χάχα! ἐσκέφθη ὁ Λέων σιωπῶν, ἐνῷ ἐσχολίαζον οἱ ἄλλοι· αὐτὸς μᾶς ἔβαλε κάτω ὅλους· θὰ ἰδῇς νὰ 'θυμοῦνται γιὰ χρόνια 'στὰς 'Αθήνας τὰ κατορθώματά του! Ὥστε ὁ 'Αστεριάδης ἔφυγε... καὶ ἡ Βασιλική;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ἐν θορύβῳ κωδωνίσκων καὶ κροτάλων ὅμιλος μεταμφιεσμένων ἐκ τριῶν γυναικῶν καὶ τεσσάρων ἀνδρῶν. Κατὰ τὸ ἔθος, ἅμα εἷς τῶν κυρίων ἀπέβαλε τὴν προσωπίδα καὶ ἐδείχθη φίλος τῆς οἰκογενείας, εἰς τοὺς ἄλλους, πρὸ πάντων εἰς τὰς κυρίας, ἐπετράπη νὰ χορεύσωσιν ὡς ἦσαν ἀγνώριστοι. Μεταξὺ ὅλων διεκρίνετο μία νεᾶνις, εἰκοσαέτις φαινομένη, διὰ τοῦ χαριεστάτου ἀναστήματος καὶ τῆς κομψῆς ἀναβολῆς. Παρίστα τὴν Νύκτα. Ἡ ποδήρης μελανὴ ἐσθής, ἐφ' ἧς εἰλίσσετο κεντητὸς ὁ γαλαξίας, ἐπτυχοῦτο μεγαλοπρεπῆς ὡς ἀγάλματος· πέπλος ἐκ γάζης μελανῆς, πεποικιλμένος δι' ἀργυρῶν ἀστέρων, ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν ἀρχαϊκῶς καὶ κατήρχετο μέχρι τῆς ὀσφύος· ὑπὸ την ἐκ μελανοῦ μεταξοπτίλου προσωπίδα ἔλαμπον δύο ὀφθαλμοί, οἱ λαμπρότεροι τῶν ἀστέρων, καὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐξήστραπτε χρυσῆ ἡμισέληνος. Ὁ ἁπλοῦς οὗτος κόσμος ἐνεῖχε τόσην μεγαλοπρέπειαν, ὥστε ταχέως ἡ Νὺξ ἐγένετο τὸ κέντρον τῆς γενικῆς προσοχῆς καὶ περιποιήσεως. Κύκλος ἀπετελέσθη περὶ την ἕδραν ἐφ' ἧς ἐκάθητο. Ὁ 'Αγγελόπουλος πρὸ πάντων, μαντεύων τὴν καλλονὴν τῆς ἀγνώστου, προσεπάθει δι' ὁρμαθοῦ λογοπαιγνίων νὰ ἐπισπάσηται τὴν εὔνοιάν της.

— Ὅταν θὰ καταβιβάσητε τὴν προσωπίδα, τῇ εἶπεν, ἡ Ἡμέρα, ἡ ὁποία θὰ ναλάμψῃ, θὰ εἶνε πολὺ ὡραιοτέρα τῆς Νυκτός.

Ἡ νεᾶνις ἐγέλασεν εἰς τὸν ἔπαινον καὶ εἶπε διὰ φωνῆς τὴν ὁποίαν προφανῶς παρεμόρφου:

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἐξημερώσω τόσῳ γρήγορα!

— Τότε θὰ μᾶς ἐξαγριώσετε! ἀπήντησεν ὁ 'Αγγελόπουλος.

— 'Εγὼ νά σας 'πῶ τὴν ἀλήθεια! εἶπε πλησιάζων ὁ Λέων· προτιμῶ τὴν Ἡμέραν· ἡ Νὺξ εἶνε μυστήριον καί τα μυστήρια τἀποστρέφομαι.

— Δι' ἐμὲ δὲν εἶνε μυστήριον, εἶπεν ὁ λογοπαίκτης· ἡ Νύξ μας εἶνε βέβαια ἀνὴρ καὶ σύζυγος μάλιστα.

— Πῶς; ἠρώτησαν πέριξ.

— Μπά; καὶ δὲν βλέπετε τὴν ἡμισέληνον ἐπὶ τοῦ μετώπου του;

Ἡ Ἀντιγόνη ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα τόσον ἀστεῖον, ὥστε ἐκ τῶν γελώτων κατέρριψε τὸ κύπελλον τοῦ τείου της.

Ἐν τούτοις τὸ κλειδοκύμβαλον ἀντήχησε πάλιν καὶ ὁ Λέων προσεκάλεσε τὴν προσωπιδοφόρον εἰς τὸν χορόν.

— Δὲν εἴπατε ὅτι προτιμᾶτε τὴν Ἡμέραν; εἶπεν ἐκείνη ἀνανεύουσα χαριέστατα.

— Μετανοῶ, ὡραία μου. Θά σας ἐξιλεώσω... Θέλετε νἀκούσετε πῶς σᾶς ἐπαινεῖ ἓν τετράστιχον;... γνωρίζετε τὴν γαλλικήν; μία κυρία τὸ ἔκαμε:

Oh! nuit, pour moi brillante et sombre
Je trouve tout dans ta beauté.
Tu reunis l'étoile et l'ombre,
Le mystère et la verité.

— 'Αφ' οὗ μετανοεῖτε... μάλιστα! εἶπεν ἡ νεᾶνις ἐγειρομένη, μετὰ την χειροκροτηθεῖσαν ἀπαγγελίαν. Ὁ δὲ νέος περιβαλὼν τὴν ὀσφύν της διὰ τοῦ βραχίονος, παρέσυρεν αὐτὴν ταχέως εἰς τὴν δίνην τοῦ χοροῦ.

Ἐχορεύετο ὁ ἤρεμος καὶ ἀναπαυτικὸς σότις. Ὁ Λέων διὰ παντοίων ἐπιψύχεων προσεπάθει νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ποιότητα τῆς χορευτρίας του. Ἦτο πολὺ ηὐχαριστημένος ἐκ τῶν ἐρευνῶν τούτων· ἀλλ' ἐκίνησεν αἴφνης τὴν προσοχήν του δυσεξήγητον φαινόμενον. Ἡ καρδία τῆς ἀγνώστου ἔπαλλε βιαίως· συνεταράσσετο καὶ ἤσθμαινε διὰ τῆς προσωπίδος, ὡσεὶ κεκμηκυῖα κατόπιν ζαλόεντος βαλισμοῦ· δὶς ἢ τρὶς ἔχασε τοῦ χοροῦ τὰ βήματα. Προφανῶς ἦτο συγκεκινημένη. Ἔλαβεν ἐν τούτοις καιρὸν νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸν Λέοντα, καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ὡδήγει πάλιν εἰς τὴν ἕδραν της: — Ἔχω ἀνάγκην νά σου ὁμιλήσω... γιὰ σὲ ἦλθα ἀπόψε. — Καλά! εἶπεν ὁ Λέων ἀπομακρυνόμενος καὶ ἀπορῶν τί νάτον ἤθελεν ἀράγε ἡ μυστηριώδης Νύξ, ἧς οὐδὲ τὴν φωνὴν ἐδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ. Τὸ περίεργον ἦτο ὅτι ἀπεποιήθη κατόπιν νὰ χορεύσῃ μεθ' οἱουδήποτε ἄλλου. Συχνάκις ἀντήλλασσε μυστικὰς-μυστικὰς λέξεις μετὰ τῆς συντρόφου της, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισαν πολλοὶ ὡς φίλην τῆς οἰκίας καὶ παρεκάλουν νἀποκαλύψῃ τὴν ἄγνωστον Νύκτα. Ἡ σύντροφος ἠρνεῖτο ὁριστικῶς τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην.

Ἐν τούτοις ἡ ἑσπερὶς ἔβαινεν ἐν αὐξούσῃ εὐθυμίᾳ. Ἑκατὸν περίπου πρόσωπα, προσοικειωθέντα ἀρκούντως, ἦσαν διανεμημένα εἰς τὸν προθάλαμον, εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὸ καπνιστήριον, παίζοντα, χορεύοντα, φλυαροῦντα. Περὶ τὴν μίαν ὥραν ἐγένετο μακρὸν διάλειμμα, προσηνέχθησαν δέ τα sandwiches καὶ ὁ οἶνος. Κυρίαι καὶ κύριοι ἔτρωγον μετ' ὀρέξεως καὶ ἔπινον μετὰ μεγαλητέρας· ἡ φαιδρότης ὑπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ οἴνου ἐκορυφώθη· ἤρχισαν τὰ ᾄσματα καὶ αἱ ὀργυαί, ἐν ᾧ ὑπέκρουον τὰ ποτήρια καὶ δύο κιθάραι· καταχθόνιος ἀντήχει ὀρυμαγδός· ἡ νύκτιος ἡσυχία τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη ἐταράσσετο ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον· οἱ ἐρχόμενοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβεβαίουν ὅτι ἤκουον τὴν ὀχλοβοὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Τρικούπη. Ὁ καλὸς κύριος 'Ασημάκης μετὰ τῆς πλαδαρᾶς ὑπηρετρίας ἠσχολεῖτο ἀντικαθιστῶν ὅσα τῶν κηρίων ἔσπευσαν νὰ καῶσιν ἐνωρίτερον, ἐν ᾧ τῶν ἄλλων ἐκάπνιζον περὶ τὸ μέσον αἱ θρυαλλίδες. Οἱ ἐρασταὶ καθήμενοι παρὰ τας ἐρωμένας των προὐχώρουν μέχρι κρυφίων φιλημάτων. Ὁ 'Αγγελόπουλος εἰς ἑκάστην ρόφησιν οἴνου, διέπραττε καὶ ἓν λογοπαίγνιον.

Ὁ Λέων ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀταξίας ἐκείνης ἐνόμισεν εὔκαιρον νὰ διαφύγῃ. Προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν Νύκτα, καὶ ἀπὸ τοῦ προθαλάμου, διὰ τοῦ σκιεροῦ διαδρόμου, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας 'Ασημάκη, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ. Τὸ δωμάτιον ἦτο ἔρημον καὶ ἡμιφώτιστον. Ἐπὶ τῶν δύο παραλλήλων κλινῶν τῶν συζύγων ἀνέκυπτον ἄτακτοι σωροὶ ἐκ τῶν καλυπτρῶν, τῶν πίλων καὶ τῶν ἐπανωφορίων τῶν κυριῶν. Ἐδέσποζεν ὑψηλὴ καὶ σοβαρὰ ἱματιοθήκη, ἀνταναχλῶσα ἀόριστα ἀντικείμενα εἰς τὸ αὐστηρόν της στίλβωμα, μὲ δύο πιλοθήκας ἐπ' αὐτῆς ἐκ κυανοῦ ναστοχάρτου. Ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου τραπέζης ἔκειτο λαμπτὴρ ἐσβεσμένος· μόνον ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου τρεμολάμπουσα κανδήλα ἐλαίου, ἔρριπτε τὴν ὑπέρυθρον καὶ ἀσθενῆ αὐτῆς λάμψιν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι παραθύρου, εἰς ζωηρὰν ἀντίθεσιν, ἠλεκτρικὴ λυχνία, καίουσα εἰς τὸ σπουδαστήριον καθηγητοῦ τινος τῆς Φυσικῆς, ἐξαπέστελλε διὰ τῆς φωτεινῆς πάχνης τῶν ὑάλων δέσμην λευκῶν ἀκτίνων. Εἰς αἰὼν ἐχώριζε τὰ δύο φῶτα!

— 'Εδῶ εἰμποροῦμεν νὰ συνομιλήσωμεν! εἶπεν ὁ Λέων κλείσας τὴν θύραν καὶ ὁδηγήσας τὴν νεάνιδα πρός το ἀνάκλιντρον. Ἐκάθησαν πλησίον ἀλλήλων. Αἱ κραυγαὶ καί τα ᾄσματα τῶν μεθυόντων ἔφθανον συγκεχυμένα μέχρις αὐτῶν.

— 'Ακόμη δέν μ' ἐγνώρισες, Λέον; ἠρώτησεν εὐθὺς ἡ ἄγνωστος.

— Αὐτὴ ἡ φωνή... κάπου τὴν ἤκουσα... τί βλάκας ποῦ εἶμαι! ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ... εἶπεν ἄθυμος ὁ Λέων.

— Βέβαια δέν την ἤκουσες διὰ πρώτην φοράν... ἀλλ' ἔχεις δίκαιον παρῆλθε τόσος πολὺς καιρός... ἤκουσες τόσας ἄλλας ἐν τῷ μεταξύ... ἀλλά να ἰδοῦμε, τόρα θά με ἀναγνωρίσῃς;

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Νύξ, ἐξέβαλε τὰ ἐξ ἀργυρῶν ἀστέρων κομβία τοῦ φορέματός της καὶ ἐβύθισε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον της. Τοῦ Λέοντος ἐξηγέρθησαν ἐπὶ στιγμὴν αἱ αἰσθήσεις εἰς τὴν προκλητικὴν ἀνασκάλευσιν τοῦ εὐσταλοῦς ἐκείνου στήθους· ἀλλὰ ταχέως κατηυνάσθη, ὅταν ἀνέσυρεν ἡ κόρη χρυσῆν ἅλυσιν, συγκρατοῦσαν σταυρόν. Τὸν ἐκράτησε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νέου, ἐν ᾧ ἐσπινθηροβόλουν οἱ ἀδάμαντες ὑπό τας ἀκτῖνας τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός.

— Ἡ Βασιλική! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ Λέων, ἀναγνωρίσας ἀμέσως τὸ ἐγκόλπιον ἐκεῖνο.

Ἕπεται τὸ τέλος. Γρ. Δ. Ξενοπουλος

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν *δριστικῶς* τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΕΝ ΤΩΙ ΓΡΑΦΕΙΩΙ ΗΜΩΝ
ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ **1888**